

ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH STRIPTÉRKY

Autor: **EDITA CERHA**

Editor: **LUKÁŠ URBAN**

ŽIVOTNÍ
PŘÍBĚH
STRIPTÉRKY

Edita Cerha

V okamžiku, když jsem se rozhodla začít psát tuhle autobiografickou knihu, jsem se musela začít smát.

Jednoduše jeden další večer o ničem ve stripovém podniku na Key Westu na Floridě, datovaný na 3. srpna 2022.

Táhlo mi na 43 let. Seděla jsem na svém místě v rohu, kde jsem trůnila už celých 6 let, ale tentokrát to bylo jiné. Neměla jsem vůbec chuť pracovat a komunikovat s ožralými Američany, ze kterých většina po otázce odkud jsem, a já odpověděla že z České republiky, neměla sebemenší tušení, kde se jedna z nejkrásnějších zemí světa nachází. Ti chytřejší věděli, že je to někde v Evropě. Ti úplně mimo byli přesvědčeni, že jsme část bývalého Sovětského svazu. Jiní zase „Jó aha, ty jsi z východní Evropy“ a když jsem se zeptala na otázku, jestli ví, kde se nachází třeba Rakousko, tak pár těch, co nechyběli na dvou hodinách zeměpisu o Evropě, které jim školství v Americe nabízelo, odpovědělo, „Jó to je vedle Německa a je to západní Evropa.“ Po šesti letech jsem byla unavená z toho, učit je zeměpis světa a vysvětlovat jim, že Česká republika je přesně na sever od Rakouska. Ale zpět k 3. srpnu. Bylo to přesně 14 dní poté, co se soudkyně na Key Westu uráčila po pěti měsících od posledního soudního slyšení napsat rozsudek, ve kterém mi pravděpodobně bez jakýchkoliv výčitek sebrala ze dne na den 3,5letého syna Edwarda a svěřila ho jeho otci Hannibalovi, který měl právo odvést našeho syna na Americké Panenské ostrovy, které byly vzdálené, ať cestou autem nebo leteckou přepravou s přestupem, minimálně sedm hodin cesty. Hannibal získal většinový čas, ale syna jsme měli stále ve společné péči, přičemž realita

byla úplně jiná. Americké Panenské ostrovy jsou mimo kontinentální část Spojených států amerických, které se nachází hned vedle Dominikánské republiky. Můj svět, můj život byl v troskách. Rozhodnutí jedné zainteresované soudkyně absolutně změnilo nejen život můj, ale i životy mých starších dětí.

V mém příběhu bych chtěla varovat všechny ženy, matky, a možná i muže, že to, co jsme celý život viděli v televizi ve zprávách, v Amerických filmech, a to, že si většina z nás představuje Ameriku jako svobodnou zemi, kde vládne spravedlnost, lidé mají právo svobody slova, jsou svobodní, je nesmysl, a je v realitě pouze vymývání mozků. Šest let života v Americe, placení daní, soudního procesu v rozvodovém řízení s bitkou o Edwarda, který se narodil jako velmi nedonošené dítě ve 29. týdnu těhotenství v pražské Podolské porodnici.

Já jsem vlastně vděčná za to, jak silná osobnost jsem a že jsem se už dávno nezbláznila, protože ani moje celé dětství nebylo procházka růžovým sadem. V tomto životním příběhu je napsaná pouze pravda. Nejsou tu žádné zkreslené informace, ani fakta. Veškerá moje tvrzení a skutečnosti, které se staly, mám podložené ať textovými zprávami, e-maily, fotkami, videonahrávkami, soudními rozhodnutími a jinými důkazy. Tyto důkazy jsem si schovala a budu držet, protože jsem si jistá, že pokud se tuto knihu někdy podaří publikovat, tak se bude hodně moc lidí za pravdu zlobit, a tím mám na mysli hlavně Ameriku, která bude detailně rozepsaná v poslední části této knihy. Jsem si více

než jistá, protože v Americe se soudí lidé téměř pro všechno, že mému bývalému americkému manželovi, a pravděpodobně i soudkyni, se můj pravdivý příběh nebude líbit. Nebudou nadšeni z veřejné konfrontace a rozhodnutí, které díky svojí americké aroganci udělali, takže veškeré důkazy budu po zbytek mého života chránit jako oko v hlavě, protože konkrétně oni dva jsou schopní mě znovu táhnout před americký soud pro pomluvu a křivá obvinění.

Pravda o Americe, o které spousta z vás sní jako o ideální zemi. Amerika, která umí být nespravedlivá, krutá, korupční, úplatná, diskriminační a taková, že pokud máte peníze, tak jste vítězem. Ameriku totiž zajímají pouze peníze a bez peněz tuto zemi pouze obtěžujete. A je jedno, jestli jste Američan nebo legální přistěhovalec.

Můj příběh není psán proto, že bych se neuměla smířit se ztrátou péče o syna a chtěla si tímto způsobem vylévat vztek, ale z důvodu, abych varovala lidi, kteří vidí Ameriku takovou, jakou jsem ji viděla já před svým příchodem. Amerika, jako země, je nádherná. Příroda v některých státech je přenádherná a lidé zde jsou stejní jako všude jinde na světě. Hloupí, chytří, vzdělaní, nevzdělaní, bohatí, chudí, rasističtí, srdeční, lakomí, ohleduplní i sobečtí. Měla jsem tu čest potkat se s většinou mnou popsaných lidí, ale bohužel, ty negativní vlastnosti zde převládají a jen pár skvělých lidí zůstalo mými přáteli dodnes, a nesmírně si jejich přátelství vážím.

Knihy bude popsána v několika kapitolách včetně mého dětství, které ať si málo kdo z nás uvědomuje, nás neskutečně ovlivňuje celý náš život.

KAPITOLA PRVNÍ: MOJE DĚTSTVÍ V KOMUNISMU A DOSPÍVÁNÍ	8
KAPITOLA DRUHÁ: PRVNÍ SVATBA, SYN MAREK A PRVNÍ DOTEK STRIPTÉRSKÉ TYČE	64
KAPITOLA TŘETÍ: DRUHÁ SVATBA, SYN PAVEL A MÁ SÍLA JAKO SVOBODNÉ MATKY	100
KAPITOLA ČTVRTÁ: DALŠÍ POKUS O SVATBU, DCERA ANTONIE A REALITA CHLAPŮ BEZ KOULÍ	155
KAPITOLA PÁTÁ: MEXIKO A SKUTEČNÝ ŽIVOT V TÉTO KRÁSNÉ ZEMI	325
KAPITOLA ŠESTÁ: DRAMATICKÝ ROZVOD PO AMERICKU, A ŽIVOT S PSYCHICKY NEMOCNÝM MANŽELEM	444

**Tato kniha je věnována mým třem synům a
dvěma dcerám**

Marek

Edita – po smrti

Pavel

Antonie Hana

Edward

KAPITOLA PRVNÍ: MOJE DĚTSTVÍ V KOMUNISMU A DOSPÍVÁNÍ

Narodila jsem se v komunistickém Československu v roce 1979 a zážitky z této doby, které si pamatuji, jsou spíše k zasmání než k pláči. Alespoň já to tak v dnešní době vidím. Úplně první zážitek, který si ze svého dětství pamatuji, je ten, když mi bylo pět let a já seděla ve vaně se svým starším bratrem Igorem a koupal nás táta. Když jsem se ho zeptala, kde je naše maminka, protože většinou nás koupala ona, tak mi odpověděl, že maminka je u babičky a za chvíli přijde domů. Ten večer, když se máma vrátila domů, nám pouze řekla, že umřel dědeček, její otec. Já si dědu pamatuji jako vždy oholeného veselého člověka, vonícího levnou kolínskou, který mě houpal na klíně a vždy mi říkal Editko. Jmenovala jsem se stejně jako moje maminka. Když jsem byla starší, dozvěděla jsem se, že můj děda spáchal sebevraždu. Prý strčil hlavu do plynové trouby a jednoduše se otrávil. Táta mi říkal, že babička a děda měli mezi sebou velké neshody. Matčina máma, moje babička, které jsme říkali Gizelko, byla vždycky zvláštní. Jako teenager utekla se svým bratrem před válkou z Maďarska a zabydlela se na Mostecku.

Pamatuji si okamžik, kdy mě Gizelka poslala do hospody jménem U Kubíčka a chtěla po mně, abych přivedla dědu domů. Můj děda, dle vyprávění rodičů v pozdějších letech, do této hospody, která byla typickou špinavou pivnicí, kde přetékały popelníky vajgly a když se otevřely dveře, tak se na vás vyvalil neskutečný oblak kouře, chodil

pravidelně. Spíše každý den. Pivnice bez ubrusů, ale denně plná staroušků, kteří tam chodili trávit své dny a stůl, u kterého pravidelně seděl můj děda, byl ten, kde se hrál mariáš. Já tedy jako poslušná holčička babičku poslechla a vyrazila směr Kubíček. Tato pivnice byla vzdálena asi pět minut chůze od bytu, kde babička s dědou bydleli, a cesta tam byla do kopce. Když jsem u Kubíčka v mlze kouře rozeznala a našla dědu, tak si mě posadil na klín, objednal limonádu. Když se mě zeptal, co v hospodě dělám, tak jsem mu vysvětlila, že babička nakázala, aby okamžitě přišel domů. Děda se začal s ostatními chlapy u stolu smát a řekl mi „Editko, vrať se domů a babičce řekni, že jsem tady nebyl, že jsi mně nenašla.“ Dal mi pět korun, já poslechla a odešla. Po mém návratu k babičce, jsem viděla Gizelku, jak vzala do ruky velkou vařečku, kterou používala při praní prádla, protože v té době byly pouze poloautomatické pračky a já dostala strach, že dostanu výprask, protože jsem nesplnila Gizelky příkaz. Ale babička si obula boty a s vařečkou vyrazila ke Kubíčkově. Ani Gizelka nebyla úspěšná. Domů se vrátila sama, a to velice vztekla. Mluvila sama k sobě maďarským jazykem, kterému jsem nerozuměla.

Moje maminka měla mladší sestru Aničku a dva starší bratry. S jejím nejstarším bratrem jsem nikdy neměla žádný extra kontakt, viděla jsem ho možná třikrát za život. Víím, že byl průserář a několikrát i ve vězení. Matky bratr Tibor byl ženatý. Měl dva syny, Tibora a Petra co žili v Litvínově. Viděla jsem ho vždy u Gizelky, když někdy přijeli na víkend. Pamatuji si momenty, když byl na stole talíř se šunkou a šunkovými chlebíčky, ale nikdo se jich nesměl

dotknout, protože byly pouze pro strejdu Tibora. Anička, mladší sestra mojí matky, se narodila v době, kdy, jak se říká, byla Gizelka už v období přechodu a časté nemoci Aničky dávali lékaři za vinu právě tomu, že se Gizelce narodila v pozdějším věku. Můj táta mi vyprávěl, že když se seznámil s mojí maminkou, tak maminka Aničku neustále všude vodila se sebou. Vlastně ji svým způsobem vychovávala. Také mi vyprávěl, jak Anička měla sen stát se zpěvačkou. Celé její dětství prý v ruce držela různé předměty, které nahrazovaly mikrofon, stála před zrcadlem a nedělala nic jiného, než že se kroutila a zpívala, zpívala a zpívala. Jediný, kdo v ní věřil a ve zpěvu ji podporoval, byla prý moje maminka. Anička, pokud si dobře vzpomínám z vyprávění rodičů, prorazila v jejích 16 letech, kdy vyhrála pěveckou soutěž Děčínská kotva. Moje matka mi celé dětství vyprávěla o její sportovní kariéře. Celé dny trávila v tělocvičně, kde trénovala sportovní gymnastiku. A byla velice úspěšná. Tvrdá každodenní dřina přinášela své ovoce. Maminka vyhrávala jednu soutěž za druhou a ve svých 16 letech se dostala na soupis reprezentantů na letní olympijské hry. Bohužel můj děda, otec maminky, byl vyhlášený antikomunista a svoje názory se v době komunismu nebál hlásat veřejně před svojí rodinou anebo před přáteli v hospodě u piva. Díky mému antikomunistickému dědovi byla sportovní kariéra maminky a možnost studia Aničky na FAMU pasé. Můj táta byl ze šesti sourozenců a byl nejmladším ze všech. Jeho čtyři bratři byli dávno ženatí a každý z nich bydlel se svojí rodinou jinde. Na návštěvy jsme chodili pouze k jeho bratrovi Jirkovi. Také jsme jezdili na Meziboří, kde bydlel tátův bratr Láďa. Bydlel v nádherném okálu. Vždy se mi

tam moc líbilo. Bylo to v horách až za Litvínovem. Moje dvě sestřenice byly mnohem starší než já a nikdy jsme neměly žádný extra vztah. Další moje příbuzenstvo bydlelo ve východních Čechách ve vesnici Žireč. Tam jsem jezdila vůbec nejradši. Mé dva bratrance a sestřenici vychovávala jejich matka sama. Až později jsem se dozvěděla, že jejich otec byl ve vězení a vlastně do dnes ani nevím proč. V rodině se o tom nemluvalo. Milovala jsem jejich životní styl. Bydleli přímo na statku, kde měli všechna možná zvířata. Od prasat, koz, krav až po králíky. Měli ovocné sady a přes silnici nic jiného než pole. Za domem řeku, kam jsme se chodili koupat a kde mě starší bratranci houpali na houpačce, kterou sami vyrobili a zavěsili na strom nad řekou. Jejich život samozřejmě nebyl tak pohádkový. Obstarat celé stavení, postarat se o všechna zvířata, vstávat brzy ráno, všem dát vodu a žrádlo, obracet seno několikrát za den, a tak připravovat žrádlo pro veškerou zvěř na zimní období. Přitom chodit do školy anebo do práce. Ráda jsem pomáhala, milovala jsem to tam. Ještě tam byla jediná sestra mého táty, Jana. Teta byla nejlepší teta na světě, měla jediného syna, který byl nejstarším vnukem babičky s dědou z tátovy strany. Mého bratrance teta vychovávala sama. Rozvedla se velice krátce po jeho narození a bydlela v bytě 2+KK. Sama spala na sedačce v obýváku, protože jediný pokoj dala k dispozici synovi. Teta Jana měla vždy napečeno a navařeno. Zavařovala každý rok vše, co bylo možné zavařit, a téměř vše měla ze své zahrádky, která byla kousek za městem ve Zlatnících. Bylo tam nádherně. Jako malá jsem tam s ní a babičkou často jezdila na víkendy. Zahrada byla docela velká, rozdělená na několik záhonů. Na každém z nich se pěstovalo něco

jiného. Jahody, okurky, rajčata, cibule, česnek, brambory a další. Obstarat takovou zahradu nebylo snadné. Každé ráno, stejně tak večer, jsme museli zalévat nebo trhat plevel. Byla to teta Jana, která mě naučila, jaká dřina je vypěstovat zdravou zeleninu a ovoce, a jak těžké je se o vše starat, aby plody nebyly napadeny různými slimáky, plísní nebo mšicemi. Naučila mě vážit si jídla.

Říkala, že kdybychom si nepěstovali většinu sami, tak bychom museli kupovat od jiných, a to draze. Vždy v poledne byl hotový oběd, babička nebo teta vařily pouze ze surovin ze zahrádky, a to na malém sporáku v mini kuchyni. V horní části chatky bylo provizorní spaní. Nikdo mi v té době neříkal jinak než Edo. Druhého dědu, táty tátu, jsem nikdy nepoznala. Z vyprávění jsem jen věděla, že umřel tragickou smrtí na dráze, kde pracoval, a to ještě před mým narozením. Někdo pustil vlak na koleje, které opravoval a vlak ho usmrtil. Moje teta Jana si nikdy nenašla žádného jiného partnera, život obětovala svému jedinému synovi. Pracovala v kožešnictví, kde šila na zakázku. Občas jsem tam za ní chodila s tátou. Teta Jana na mně byla vždy nesmírně hodná a ráda jsem s ní trávila čas.

Dost jsem záviděla bráchovi, který chodil na tréninky karate. Moc se mi ten sport líbil. Já vlastně chtěla dělat vše co můj brácha, tak jsem jeden rok trénovala s ním. Na tréninky jsme chodili dvakrát v týdnu, byla jsem tam jediná holka. Maminka mi ušila kimono a já se cítila vedle svého bráchy strašně důležitě.

V šesti letech jsem nastoupila do první třídy na základní školu, která byla asi pět minut chůze od našeho domova. Ve třídě jsem byla vždy nejmladší, protože jsem se narodila na konci srpna. Z toho plynuly problémy najít si kamarády, vždy jsem byla zvláštní dítě a od malička samotář. Ve třídě jsem se vždy tlačila spíš na stranu kluků, kde jsem měla i nejlepšího kamaráda Michala. Zřejmě jsem zdědila temperament svého dědy, protože jsem v době komančů neuměla držet jazyk za zuby a neměla tak problémy diskutovat s učiteli nebo lékaři a bez problémů vyjadřovat své názory. Jednou byla výtvarná výchova, kdy se na papír z knoflíků lepily a stavěly postavy člověka dle svých představ. Já si tento den pamatuji jako by to bylo dnes a musím se opět smát. Soudružka učitelka nám každému dala pouze jeden knoflík a já se otočila na svého kamaráda Michala, který seděl v lavici za mnou a řekla jsem mu: „No ta je úplně blbá, jak mám z jednoho knoflíku postavit celého člověka?“ Michal neváhal, zvedl ruku nad hlavu a když ho soudružka učitelka vyzvala, co potřebuje, tak jí do slova přeríkal, co jsem o ní řekla. Úča zrudla, sebrala mi žákovskou knížku a na druhý den si do školy pozvala oba moje rodiče. Další den, se ve třídě objevili můj táta s mámou a uráčil se dorazit i soudruh ředitel, kterého jsem do té doby nikdy neviděla. Soudružka učitelka mě požádala, abych přišla před tabuli, kde stáli moji rodiče. Dvakrát mě vyzvala, abych se před celou třídou omluvila. Já jen mlčela. Necítila jsem pocit viny nebo že jsem provedla něco, za co bych se měla omluvit. V hlavě se mi pouze honila křivda, protože nikdo nepochopil můj pohled na celý obraz situace, že z jednoho knoflíku člověk postavit nešel. Soudruh ředitel vyhrožoval rodičům,

že pokud se neomluvím, tak je oba požene před kárnou komisi. V tu chvíli se ke mně sklonil táta a poprosil mě, abych se omluvila. Já se mu podívala do očí a řekla jsem: „Ne, nikdy!“ A myslím, že více se to již neřešilo.

Jen pár měsíců po nástupu do první třídy jsem velice onemocněla. Dětská lékařka, ke které jsme jako děti chodily, mamince řekla, že mám běžnou virózu. Ale moje horečky stále stoupaly a matka je nedokázala srazit ani léky, ani studenými odpornými zábaly. Rozhodla se, že mě odveze rovnou do nemocnice. Já si vzpomínám, že mě maminka dlouho nesla v náruči směrem do nemocnice, protože dle jejího vyprávění, můj táta ten den nebyl doma, autobus nejel a sanitku nám nechtěli poslat, protože je prý posílali jen v případě ohrožení života, což pro ně neklesající horečka nebyla. Když mě moje maminka, která vážila asi 45 kg i s postelí, donesla do nemocnice, tak lékaři zjistili, že mám infekční zánět mozkových blan, kdy při přetrvávajících horečkách může dojít k ochrnutí části těla, otoku mozku, a dokonce i k smrti. Lékař mojí mamince sdělil, že tuto infekci měla před několika dny odhalit praktická lékařka, ke které mě maminka odvedla, a to úplně jednoduchými testy. Jeden z důležitých příznaků nemoci je ten, že nejde předklonit hlava a nejste schopní sklonit bradu na hrud'. Měla jsem neskutečné štěstí, že lékaři v nemocnici odhalili okamžitě původ mých horeček. I díky mamince, která mě včas odnesla do nemocnice. Postup léčby lékařů byl následující – punkce!! Najednou jsem se ocitla na operačním sále, kde nastoupil doktor s jehlou, která měla asi dvacet centimetrů. Já se tak strašně bála, že mně nebylo schopno šest lidí udržet v klidu. Dvě

zdravotní sestry si na mně musely lehnout plnou vahou. Potřebovali, aby mi mohli udělat punkci. Abych já byla v absolutním klidu bez pohnutí, což pro mě bylo nepředstavitelné a samozřejmě jsem se bránila. Následovalo probuzení na pokoji, kde byla okna ven do zahrady a jedno velké okno propojující vedlejší pokoj. Chtěla jsem vstát, ale nešlo mi to. Měla jsem přivázané nohy i ruce k posteli, protože po dobu dvaceti čtyř hodin platil pokyn vůbec se nehýbat. Nevím, kolik hodin jsem takhle ležela, ale doporučená doba je prý takto dlouhá. Začala jsem brečet, křičet a stále jen volala svoji maminku. Po nějaké době, se ozval z vedlejšího pokoje její hlas. Najednou jsem pocítila neskutečný pocit bezpečí. Maminka mi říkala, že to vše musím vydržet a jak jsem statečná a šikovná holčička. Říkala mi, že infekční zánět mozkových blan zřejmě chytila ode mně, když o mně pečovala a nesla mě do nemocnice, protože byla po stejné punkci jako já. Říkala, že hned jak to bude možné, tak poprosí lékaře, aby nás dali na společný pokoj, což se také stalo. V nemocnici jsme strávily jeden celý měsíc. Návštěvy na infekčním oddělení byly přísně zakázány. Veškeré sladkosti, ovoce a jídlo, které nám naše rodina nosila, musela předávat před oddělením sestrám, které nám to pak donesly na pokoj. Svého tátu, bratra a jiné návštěvy jsme mohly vidět každou středu a neděli pouze přes okno pokoje, kdy museli být dole v zahradě. Protože jsem byla v první třídě, tak za mnou každý den na pokoj docházela nějaká nemocniční soudružka učitelka, která mě učila psát, číst a počítat. Samozřejmě jedna hodina denně nebyla dostačující. Nastaly problémy doučit se látku ze školy, protože po propuštění z nemocnice jsem musela být další dva měsíce doma a poté

následovaly zdravotní ozdravovny. Tato ozdravovna byla na celé dva měsíce. Pro mě, jako malou holku, to znělo neskutečně dlouho. Neměla jsem představu, jak dlouhé jsou dva měsíce a v té době jsem uměla počítat sotva do dvaceti. Maminka nás s bráchou odvezla do Prahy na hlavní nádraží, kde byl odjezd do cílové stanice Nízké Jeseníky. Nepamatuji si vůbec, ale vůbec nic kromě toho, že po příjezdu do ozdravovny mi oholili už tak moje krátké vlasy do hola. Prý jsem měla vši. Po mém návratu zpět do školy soudružka učitelka z mojí třídy žádala rodiče, aby mně nechali celý zbytek školního roku doma a nechali mně další rok opakovat první třídu. Vůbec nevím, proč se moji rodiče rozhodli tak, jak se rozhodli, ale téměř po půlroční absenci ve škole mně v ročníku nechali pokračovat. Soudružka učitelka mně posílala na psychologické testy. Tvrdila, že nejsem normální a vyzrálá na školu.

Můj písemný projev prý nedokázala přečíst. Obrázky jsem malovala tak, že slunce bylo dole na papíře a dům se nacházel v horní části papíru vzhůru nohama. Jako jediná z celé třídy jsem měla na konci školního roku vysvědčení za tři. Opravdu jsem měla svůj svět, nepřišlo mi divné dělat věci po svém, jak se mi líbilo. A psát a malovat mě nikdy nebavilo. Teta Anička vyprávěla, že když mě jednou přišla vyzvednout do jeslí, učitelka jí řekla, že stojím celý den v rohu třídy. Ukázala na něj a dodala, že si se mnou už neví rady, protože se neumím zařadit do kolektivu. Hraji si s autíčky a většinou sama. V tom rohu jsem stála celý den. V punčocháčích a zástěrce kterou mi ušila moje maminka. Důvod, proč mě tetka ze školky poslala stát do rohu byl takový, že jsem si obula bačkorky obráceně. Měla jsem kozí

nohy a odmítla si bačkorky otočit správně. Byla jsem vytrvalá, tvrdohlavá a je vidět, že už v té době, jsem si chtěla prosazovat svoje názory.

Táta se živil jako řidič z povolání a moje maminka také. On jezdil s Avii a myslím že byl velice podnikavý, protože nám nikdy nic nechybělo. Měli jsme, jako jediní v panelovém domě, kde jsem vyrůstala, i video. Táta sháněl videokazety a spousty našich sousedů se pak potají scházely u nás doma a v obýváku koukaly třeba na vůbec první díly Mickey Mouse. Moje maminka prý služebně vozila Mostecké papaláše.

Jedno léto, když jsme se s bratrem vrátili domů z letního tábora, nám maminka nově vytapetovala pokoj. Na mé straně byly bílé puntíky v červeném podkladu a můj bratr měl barvy opačné. Byl neskutečný uličník, stále vymýšlel lumpárny a jedna z nich byla, když přinesl malou lžičku, se kterou jsme dloubali a vyhlubovali díru v jednom kolečku, až jsme se prodloubali do ložnice rodičů. Nebo jednou našel Igor na záchodě, při jeho misi, tajně schované cigarety maminky i s krabičkou zápalek. Navedl mě, abychom se schovali pod jednu z našich postelí, že mi ukáže kouzlo. Igor tak dlouho škrstal zápalkou až se mu ji podařilo zapálit a mně jako malou a blbou, nenapadlo nic jiného než po zápalce sáhnout rukou. Závěr byl, že mám dodnes velikou jizvu od spáleniny na dvou prstech pravé ruky. Naši rodiče nás nikdy nemlátili, spíše jsme jen dostali zaracha na pár dní. Bratrovi vždy vše prošlo. Byl hajzlík, ale tak sladký. Měl obrovské

hnědé oči a neuvěřitelně kudrnaté hnědé vlasy. Jeho zjev mu asi pomáhal k tomu, že nikdy nebyl potrestán. Já chtěla vypadat jako on, proto jsem jako malá chtěla krátké vlasy, načež šaty jsem nosila s odporem. Modré tepláky, košile nebo tričko bylo to, co mi dávalo pocit, že se jednou vyrovnám svému bratrovi a vezme mě do jeho party.

Nikdy jsem ani neslyšela, že by se naši rodiče hádali. Vždy nám byli oba k dispozici. Táta nás bral o víkendech na melouchy. Byl vždy velice zručný a co neuměl se jednoduše naučil. Opravoval domy, střechy, uměl plést, šít na stroji, dělal nové čalounění na sedačky a materiály na ně sháněl asi někde pod rukou, protože tyto látky, dle jeho slov, v té době nebyly v běžných obchodech k dispozici. Moje matka zase jako vyučená pánská krejčová hodně šila na kšeft. Rodiče mě naučili šít na stroji, rukou, plést i háčkovat. Byla jsem od malička zručná na manuální a titěrné práce, jen mi v té době ještě chyběla trpělivost. Šálu, kterou jsem v pěti letech začala plést ze zbytků vln, jsem dopletla za dva roky.

Když mi bylo asi sedm let, tak se Aničce, která se živila jako barová zpěvačka, narodila dcera Katka. Protože tehdejší přítel Aničky byl romského původu a také muzikant, tak se stalo to, že Gizelka, která tohoto muže nikdy nepřijmula do rodiny, vyhodila Aničku z domu. Ta si našla malou garsonku. Už nevím, jestli to byl byt někoho z rodiny nebo ho měla v pronájmu, ale tento byt byl spíše nezařízený. Takový holobyt. Mně zůstalo v paměti, když jsme jeden den šli

navštívit Aničku s Katkou, jak má Anička bolavé úplně zkrvavené ruce. Stěžovala si mojí mamince, že Gizelka se do dnešního dne nepřišla podívat na svoji vnučku, že žije v bídě a s bolavýma rukama už si neví rady. Měla ruce zakrvácené od toho, jak několikrát denně prala dětské hadrové pleny v ruce. Neměla totiž pračku. Myslím, že to bylo ještě před narozením Katky, kdy Anička vyhrála konkurz v Praze na film Dobré světlo. Zřejmě byla talentovaná, anebo se jim jen hodila typově. Maminka byla také snědší pleti. I to byl jeden z důvodů, proč já jako malá neměla ve škole nikdy moc kamarádů. Byla jsem vždy ve třídě jediná, kdo měl snědší maminku a děti se mi samozřejmě smály a nadávaly mi do cikánů. Když jsem to doma řešila s rodiči, tak mi maminka vysvětlila, abych si toho nevšímala, že děti jsou zlé a zákeřné. Řekla mi, že i cikáni jsou lidé, dobří i špatní stejně tak, jako bílí lidé. Navíc mi řekla, že v naší rodině nikdy nikdo nemluvil cikánským jazykem a nikdo mu nerozumí. Já jsem do té doby vlastně ani žádného cikána nepoznala. Až jednou mi maminka na ulici ukázala jednu rodinu. Mně přišla úplně normální. Rodina, která šla nakupovat, a tak jsem to dále neřešila. Ve filmu Dobré světlo Anička hrála vedle známých herců jako Karel Heřmánek anebo Ivana Chýlková. Byl to film výborného režiséra Karla Kachyni. Ona ve své roli ztvárnila mladičkou cikánku, která byla ve filmu dost často nahá a dnes si myslím, že to byl jeden z důvodů proč Gizelka nechtěla mít s Aničkou v té době žádný kontakt. Asi se za ní styděla. Moje maminka byla pravý opak. Chlubila se svojí sestrou, kde se dalo. Doma na zdech byly všude Aniččiny fotky z natáčení filmu. Táta mi říkal, že Anička byla předmětem jejich častých hádek. Říkal mi, že

máma chtěla být všude, kde Anička zpívala. Musela být na všech konkurzech, a to byl důvod, proč pravidelně odcházela v noci z domu, když my už spali.

Když byl Katce asi rok, tak Anička dostala angažmá jako zpěvačka někde v zahraničí. V té době jela do ciziny přes Supraphon a tyto její výjezdy trvaly okolo 6-12 měsíci v kuse. Já nevím, kdo nebo co stálo za tím, že Gizelka přistoupila na to, že si Katku nechá u sebe. Od té doby ji začala vychovávat po svém. Katce nikdy nic nechybělo, asi až na to nejdůležitější, a to matka. Babička jí dopřála vše. Rozmazlovala ji a hýčkala.

Bylo to její nejoblíbenější vnouče. Já a můj brácha, když jsme šli, třeba na víkend, ke Gizelce, už jsme byli na druhé koleji. Začala jsem tam chodit nerada. Víím, že jsme každou neděli chodili do místního hotelu i s mojí maminkou, kde Anička vždy na domluvený čas telefonovala. V té době měl totiž doma telefon jen málo kdo.

V mém životě se v té době objevila teta Dáša, která byla o dost mladší než moje maminka. Byla spíše ve věku Aničky, ale byla tou nejlepší kamarádkou mamky. Dáša měla syna Romana, který byl o pár let mladší než já a měla jsem ho moc ráda. Byl hodný, a i jako mladší si se mnou hrál. Nebyl takové to uřvané dítě, které křičelo, když jsem si vzala nějakou z jeho hraček. Dáše s výchovou pomáhala její maminka, Paní Peterová.

Ta na mně také byla vždy moc hodná. Byla silný kuřák, ale většinou nekouřila v naší přítomnosti. Dáša pomoc matky asi hodně potřebovala. Proslýchalo se, že měla syna asi v 16 letech, což v té době

nebylo běžné. Mně vždy Dáša přišla jako milující matka, která s pomocí matky vychovala krásné, zdravé dítě, a přitom ztratila nejkrásnější roky mládí, protože musela do práce. Nevěděla jsem, kde byl otec Romana. Dlouhé roky jsem měla za to, že je to chlap, který se kolem Dáši v té době motal.

Maminka chtěla, abych byla jako ona. Přihlásila mě na tréninky sportovní gymnastiky. Trénovala nás matka a babička mojí kamarádky z paneláku, a ještě jeden ruský trenér, který byl obrovský. Jeho technika tréninku, hlavně co se týkalo rozcvičky a roztahování těla, byla někdy velice bolestivá. Já už se narodila jako holka s dlouhýma nohama a byla jsem takový pavouk. Moje stavba těla vůbec nebyla přizpůsobena sportovní gymnastice. Provaz, aby mi obě nohy ležely vodorovně na zemi, nebo rozštěp s plackou, což je že máte nohy roztažené do stran a musí se dotýkat země po celé délce, zatímco zbytek těla, jakože od pasu až po hlavu, musíte položit stranou břicha na zem. Tak tento cvik jsem nikdy neudělala, jednoduše jsem měla dlouhé nohy. Udělala jsem ho jen v okamžiku, kdy si silou na mně ten ruský trenér lehl, což mi způsobovalo bolest a fakt, že jsem následující dva dny nebyla schopná chodit. Sportovní gymnastika není sport pro každého. Bolesti, modřiny po pádech z bradel, kladiny a po nepovedených akrobatických cvicích byly úplně běžné. Já pro tento sport nebyla, ale nevzdala jsem to. Všichni mi říkali, jak byla maminka výborná, že to mám v genech a chce to pouze více trénovat. Rozdíl mezi mnou a mojí maminkou byl, že já už v šesti letech měřila přes 130 centimetrů kdežto moje maminka 158

v pubertě a dospělosti. Oblíbila jsem si pouze prostná a bradla. Na kladině jsem se šíleně bála. V tělocvičně jsem viděla několikrát pády jiných dětí a strach z výšek jsem nepřekonala do dnešního dne. Asi ve dvanácti letech jsem vyhrála krajský přebor na bradlech a prostných. V té době mě přestala gymnastika bavit, a tak se maminka nechala přemluvit k tomu, že bych chtěla zkusit jiný sport. Jediné, co mi sportovní gymnastika přinesla je, že jsem měla správné držení těla. Ale z neustálého zatahování břicha a stahování zadku se zdeformovalo moje pánevní dno. Tento samý problém prý mívají i baletky.

Vůbec by mě nenapadlo, že nám rodiče v mých osmi letech oznámí, že se budou rozvádět. Dlouho jsem si dávala za vinu, že rozvod mých rodičů jsem způsobila právě já. Jeden víkend, když nás táta vzal na melouch do domu jen pár kilometrů za Mostem, kde jsme s ním už párkrát byli, trávili jsme čas venku na dvoře s celou rodinou, která v domě bydlela a já viděla, jak, v té době šestnáctiletá dcera majitelů domu, sedí na klíně mého otce. Mně to ale přišlo divný. Renata na mně a mého bratra vždy byla milá a slušná. Třeba mi, úplně poprvé namalovala pusku rtěnkou. Jenže já se tímhle, že jsem viděla Renatu sedět tátovi na klíně, pochlubila mamince. Vůbec jsem netušila, jakou válku tím rozpoutám. Až teprve jako starší jsem se dozvěděla od táty, že mezi ním a maminkou byly neustále hádky a on si začal poměr s Renatou až poté, co byl přesvědčený, že s maminkou nebylo jejich manželství možné zachránit. Rozvodem rodičů jsem neskutečně trpěla. Bylo pro mě nepředstavitelné, že už nebudou spolu, ti rodiče, které jsem milovala oba stejně. Maminka nás

s bratrem odstěhovala na nějaký čas do bytu ke Gizelce. Po škole, místo toho, abych běžela domů ke Gizelce, jak si přála moje maminka, jsem vždy potají chodila domů k tátovi. Většinou jsem se nedozvonila, protože bylo okolo dvanácté hodiny a on byl v tuhle dobu asi v práci. Ale zkoušela jsem to každý den. Maminka zanedlouho dostala byt, nejspíš služební, na druhé straně Mostu a my se stěhovali. Byl to dvoupokojový byt, hned přes ulici byla základní škola což znamenalo, že jsme s bratrem přestoupili na novou školu. Dojíždět přes celé město hromadnou dopravou by bylo pro nás zbytečně náročné, a navíc maminka v době, kdy jsme vstávali s bráchou do školy, už byla dávno v práci. Pokud nejela na služební cestu, tak byla odpoledne většinou doma. Jednou takhle odjela, bylo to krátce po rozvodu rodičů, a já měla s bratrem jet po škole ke Gizelce, která nás měla hlídat. Už ani nevím jak dlouho. Jelikož moje škola končila dřív než bráchova, byla jsem samozřejmě u babičky dříve. Ona byla, což jsem pochopila až v dospělosti, žena, jíž se nedostalo žádného vzdělání kvůli válce v Evropě. A vím jistě, že ani její dětství a dospívání nebylo bůh ví jaké. Byla to veliká intrikánka. Neměla vůbec žádné zábrany dělat rozdíly v rodině a provokovat tak hádky mezi jejími členy tím, že chodila po návštěvách od jednoho k druhému, kde pouze drbala. Převracela skutečnosti, a nejen v rodině, vyvolala několik hádek a problémů. Ten den, co jsem k ní přijela po škole, mě babička, kterou strašně žralo to, že si můj táta našel novou, o dvacet let mladší ženu, donutila napsat dopis. Byl určený mému milovanému tátovi. Vůbec jsem nerozuměla znění dopisu, který mi Gizelka slovo od slova diktovala. Jen jsem psala. Ona mi řekla, že chce, aby se moji rodiče dali zpět dohromady

a že dopis se mnou odnese do schránky tátovi a já psala. Další den mě vezla do školy tramvaj. Když začalo vyučování, tak najednou přišel do třídy soudruh ředitel – opět. Poprosil soudružku učitelku, že by mě na moment potřeboval a odvedl mě na chodbu, kde na lavičce seděl táta. Já měla strašnou radost, že vidím svého tátu po tak dlouhé době. Vrhla jsem se po něm a sedla si mu na klín. Měla jsem dojem, že můj dopis, který jsme den před tím s Gizelkou doručily do jeho schránky, zabral a on si pro mě a bráchu přišel. Opak byl pravdou. Táta byl tak zklamaný z obdrženého dopisu a pravděpodobně mu i došlo, že jsem ho nemohla psát já sama, protože v něm byla použita slova, které v té době přede mnou nikdo ještě nevyslovil. Bylo mi teprve osm let. Navíc dopis měl pravopisné chyby, které odpovídaly neznalosti gramatiky českého jazyka Gizelky. Na papíře, který můj táta má ještě dnes, stálo: „Že se nestyďíš ty starý kokote, zničil jsi celou rodinu kvůli mladé kurvě. Bůh tě potrestá!!!“ Táta dopis, stále ještě v době komančů, odnesl do školy k řediteli pouze ze zoufalství, že se mu podaří konečně přimět moji maminku, aby mu nebránila v kontaktu se mnou a s mým bratrem. Táta nechtěl, aby to škola nějak řešila, protože vše oznámil sám na sociální úřad. Ten samý večer se mu měla moje matka vysmát do obličeje, že na sociálce se tento dopis prý dostal do rukou její kamarádky, která kopii zničila a řešit nikdo nic nebude. Táta nechtěl nic řešit přes soudy, pouze chtěl svým jednáním donutit maminku, aby přestala být z celé situace zahořklá, přestala poslouchat Gizelku, svoje příbuzné a začala nás k němu bez problémů pouštět aspoň občas na víkendy. Já nechápala proč, ale moje maminka neustoupila vůbec v ničem. Z bytu otce odstěhovala vše, co nebylo

přišroubované a zdůvodnila nám to tím, že to vzala jen proto, abychom se já a bratr cítili stejně jako u táty. Prý nechtěla, abychom procházeli ještě většími změnami. Prý mu nechala být, ale pravda byla taková, že ho dostal můj táta jako služební.

A tak si musel celý byt zařídit kompletně znovu, ale to ho netrápilo tolik, jako to, že mně a bratra nevidá. Když jsem k němu přišla, tak měl opravdu holobyt. Spal na matraci v obýváku a z našeho pokoje byla dílna. Všude se válely kusy dřeva, barev, šroubů, různého nářadí, rozděleného nábytku, jako sedačky a skříně, které si táta vyráběl do obývacího pokoje. Ukazoval mi, jak si vyrábí nový nábytek z kusů dřeva, jak vše montuje, barví a lakuje. A taky sedací soupravu, kterou opravdu sestavil od prkýnek a sám si na ni ušil čalounění. Táta začal s Avii, kterou řídil v práci, jezdit každý den ke škole a já s ním trávila několik desítek minut potají, kdy jsme si povídali. Na nové škole se mi nelíbilo, neměla jsem tam kamarády. Nepamatuji si jediného člověka ze třídy.

Jedno ráno, když mamka brzy odjela na služební cestu, jsme s bráchou zaspali do školy. Řekl, že už do školy nepůjdeme, že se to máma nikdy nedozví a já mu věřila. Koukali jsme na Vinnetou a brácha dostal nápad, že si budeme hrát na indiány. Vzal provaz, celou mě svázal od ramen až po kotníky a když mě chtěl zvednout a odnést k mučednickému kůlu, kterým měl být kus nábytku, převážila jsem se a spadla zadní částí hlavy, nejdřív na nábytek, a poté i na zem. Celý zbytek dne jsem ležela v posteli a zvracela. Když se večer vrátila máma domů, tak musel brácha s pravdou ven. Máma mě odvezla do

nemocnice, kde jsem strávila 10 dní na chirurgii s těžkým otřesem mozku.

V té době se objevil v životě mojí maminky první chlap, kterého nám představila jako kolegu z práce. Ani si nepamatuji jeho jméno. Byl divný, takový zoufalec. Kdykoliv se objevil u nás doma, tak se mnou, ani s mým bráchou, nemluvil. Jen se sápal po mamince. Mně to hodně vadilo, bylo mi to nepříjemné. Jednou jsme s ním byli na výletě na Komáří výšce, a pak jsem ho už nikdy neviděla. Další chlap byl intelektuál, který byl v životě maminky snad jen pár týdnů. Strašně mu páchly nohy. Pak už si nepamatuji nikoho až na Honzu. Byl mladší než moje maminka a měl tmavě hnědé vlasy dlouhé až na ramena. Byl to blízký kamarád strejdy Tibora, maminky bratra. Honza pracoval v Chemopetrolu, byl několikrát rozvedený a měl několik dětí z předchozích manželství. Detaily si nevybavuji. S maminkou si užili hodně srandy. Hrál na kytaru stejně jako ona. S bratrem hrál hry na počítači a neustále blbli. V době, kdy jsme začali bydlet u Honzy v bytě, mě brácha začal mlátit. A mlátil mě surově. Nevím, jestli to viděl u mojí matky, která to dělala také, ale on mě mlátil i za to, že jsem za něj odmítla umýt nádobí, vyluxovat koberce, anebo vynést koš s odpadky. Už tak toho měl každý den dělat méně než já. Jednou mě praštil tak, že jsem bradou narazila na hranu akvária, kde choval pískomily, až jsem musela na šití do nemocnice. Odnoslo to pět stehů. Nebo jindy, když jsem se učila za psacím stolem, vzal vzduchovku, kterou si sám vyrobil, užmoulal z papíru malé kuličky a střílel mě do zad a do hlavy. Všude jsem měla krvavé modřiny. Také

do mě strčil na posteli, kdy jsem neudržela rovnováhu a rukou rozbila skleněnou tabuli v okně. Jeden velký uvolněný střep mi prorazil hřbet pravé ruky. Štěstí, že se zarazil těsně vedle žíly. Výsledek? Dalších sedm stehů. Máma bráchovi nikdy nic neřekla, ani ho nijak nepotrestala. Později jsem jí přestala cokoliv říkat, protože to byla ztráta času.

Byla jsem překvapená, když do toho můj táta praštil podruhé a oženil se. Hodně mě mrzelo, a nikdy jsem to nepochopila, že ani já, ani můj brácha jsme nebyli pozváni na jejich svatbu. Opravdu jsem nad tím přemýšlela dost často. Protože tam byla celá rodina z tátovy strany včetně sestřenic a bratranců, která tátu vlastně nikdy ani nenavštěvovala. A tak jsem se ho zeptala proč ne já a Igor? Odpověděl, že mi to poví, až budu starší. Táta nebyl ten, který by před námi o matce mluvil někdy špatně, ale pravda byla taková, že nám neřekla, že ji táta kontaktoval a na svatbu nás pozval. Dozvěděla jsem se to od tátovy sestry, tety Jany, že se táta oženil. Byla jsem zklamaná. Já, jako bojovnice, jsem samozřejmě přišla domů a mámy se zeptala, zda zná důvod, proč jsme na svatbě nebyli. Řekla na to, že je přesvědčená, že je to práce Renaty. Ona by prý neměla problém nás pustit na takovou událost, jako je svatba otce, ale že ani ona o tom, že se táta bude ženit nevěděla. Pouze mi řekla, že se dozvěděla, že táta už má novou rodinu, protože Renata čeká dítě a táta prý o nás přestal mít zájem. Vysvětlila mi, že to tak chlapi dělají, že jednu rodinu vymění bez výčitek za novou. Máma byla naopak ta, která neměla zábrany, včetně její sestry a Gizelky, mluvit přede mnou špatně o mém tátovi. Říkala, že ji táta

mlátil, vše zakazoval a omezoval ji v jejím životě. Kde je pravda, se asi nikdy nedozvím, ale vím, jaký byl náš táta na nás, když jsme ještě všichni bydleli společně a je pravda, že jsem nikdy neviděla moji mamku, že by někdy měla někde nějakou modřinu. Navíc jsem prosila oba moje rodiče, aby se mnou neřešili, co se v jejich manželství dělo, můj táta to pochopil, ale máma ne. To, že moje máma byla dost intrikánská a dokázala dělat hodně podobné nesmyslné kroky jako její matka, jsem pochopila až v dospělosti, ale již dnes vím, že každá mince má dvě strany a jsem přesvědčená, že ať se v manželství mých rodičů dělo cokoliv, tak ne vždy je chyba jen na jedné straně. Alespoň takhle chci, aby to bylo uchováno v mé paměti.

Pamatuji si den, když byla Sametová revoluce. Bylo mi 10 let. Všichni slavili a já úplně nechápala co. Už jsem nemusela nosit kroj jiskřiček a občas chodit do školy i v sobotu. V té době jsem přešla z nižšího stupně na základní škole na vyšší. Najednou jsme se přestali učit ruštinu, pro mě nesrozumitelnou azbuku a v lednu následujícího roku nás nutili, abychom si zvolili nový jazyk, a to buď anglický nebo německý. Naši učitelé cizích jazyků v té době jazyky neuměli, stejně jako my. Byli s učením jich samotných pouze pár lekcí před námi. Celý nižší stupeň jsem prošla jako podprůměrný žák. Zameškané učivo z první třídy mi dělalo problém dohnat celý nižší stupeň a nejlepší známka na vysvědčení byla 3. Vyšší stupeň mě bavil. Hlavně to, že na každý předmět jsme měli jiného učitele a začala jsem překvapovat nejen sama sebe, ale i učitele včetně mojí mamky. Z podprůměrného žáka jsem se stala jedničkářka. Nebylo to tím, že

bych se denně doma učila, naopak. Učení mi šlo samo. Byla jsem ten typ dítěte, který jen v hodinách věnoval pozornost výkladu látky učitelů. Měla jsem pořád jen asi dva kamarády, opět kluky. Ve třídě si o mně povídali, že jsem jiná. Nechtěla jsem s nikým komunikovat, spíše jsem se o přestávkách připravovala na další hodiny místo toho, abych lítala se zbytkem třídy po chodbách školy, anebo se zašívala na záchodech s dívčí polovinou. Hodiny českého jazyka jsem ovšem trpěla, čeština pro mě neměla žádnou logiku. To, že jsme se museli naučit vše nazpaměť, mě dost ničilo a dobrou známku jsem si udržela pouze a díky literatuře a slohovým pracím.

Neskutečně mě bavil přírodopis a čas trávený v laboratoři. Zнала jsem všechny houby. Jedlé, nejedlé i jedovaté a také jsem je ráda chodila sbírat do lesa. Uměla jsem poznat všechny stromy ať listnaté, jehličnaté, anebo ovocné. Dějepis celého světa, dějiny Česka, zeměpis a fyzika mě hodně bavily. Ovšem chemie byl můj úhlavní nepřítel. Naučila jsem se nazpaměť periodickou soustavu, ale to bylo vše. Myslím, že jsem za dvě dostávala spíše jen proto, že mi učitelka nechtěla zkazit vysvědčení.

Největší utrpení pro mě byly povinné školy v přírodě, kam jsme jezdili jednou za rok, a to z důvodu, protože jsem ve třídě neměla žádné kamarádky. Pravidelně to byl jednou za rok Frymburk na Lipně, kde jsem nesmírně milovala přírodu. Nádherné lesy, přehrada Lipno a místní děti, které se každý den scházely za plotem naší školy v přírodě a tam trávily svoje odpoledne jako asi skvělá parta. Ráda jsem je pozorovala z lavičky, kde jsem většinou sama trávila odpoledne čtením knížek při povinné odpolední vycházce. Četla jsem

všechno, co bylo k dispozici. Od dětských pohádek, po romány a nejvíc mě bavily historické knihy.

Bylo mi 11 let, když se narodila Míša. Já jsem byla hrdá že mám sestřičku, ale nikdy jsem neměla úplně možnost jí to říct. Poprvé jsem ji viděla, když přišel táta i s malým miminkem k nám domů. Bylo to poprvé, co jsem viděla rodiče normálně komunikovat a mamka pustila tátu k nám domů. Myslím si, že to bylo tím, že oba moji rodiče měli opět stálé partnery. V té době se také maminka umoudřila a pouštěla mě na celé víkendy k tátovi, které jsem trávila s ním a už jeho tehdejší manželkou Renatou. Ona i její rodiče na mně byli vždy hodní. K jejím rodičům jsem jezdila ráda, měli ve chlívkou prasata, kterým Renata stále musela v době své návštěvy u rodičů dvakrát denně hadicí vymývat chlívek a dávat jim žrádlo. Na dvoře běhaly slepice, kterým sypala zrní. Měli i králíky a jinou zvěř, o kterou se celá rodina starala a občas byla zabijačka. Byly to momenty mého života, na které jsem koukala s obdivem a takhle jsem si vlastně představovala žít. Mít barák a spoustu zvířat, o které se musím starat. Takové hospodářství je obrovská práce a zodpovědnost. Renata mi říkala, že je šťastná, protože ji táta odvedl pryč a může bydlet v paneláku. Už nemusí běhat kolem baráku svých rodičů. Ona pocházela ze čtyř dětí a byla nejstarší dcerou. Její tři mladší sourozenci byli pokrevními potomky její matky a Renaty nevlastního otce. Už v té době mi připadlo, že téměř veškerou práci na baráku zastávala pouze ona, a to přesto, že v domě svých rodičů už nežila. Její nejmladší sestra byla pouze asi jen o dva roky starší než já a tahala mě po celé vesnici. Já jí ten život na vesnici

strašně záviděla. Ona zase tíhla k městu, do kterého mohla jezdit jen minimálně. S mladším bratrem Renaty se spíše kamarádil můj bratr, byli oba lumpové.

Zanedlouho byla svatba mojí mamky a Honzy. Byla to malá svatba a já s bratrem jsme na obřadu nebyli. Vzpomínám si, že mamka měla na sobě bílé minišaty, protože v nich přišla domů. Dle fotek bylo zřejmé, že tahle svatba byla uspořádaná narychlo, protože tam byli jen oni dva a dva svědci. Oslava svatby se konala u nás doma, kde se dlouho hrálo na kytary a zpívalo. Bydleli jsme ve vyvýšeném přízemí panelového domu a naproti nám bylo velké nákupní středisko. Já měla společný pokoj s bratrem. V této době se mi mamka zdála velice šťastná a spokojená. Se svatbou byla spojena opět změna základní školy. Několik měsíců, co jsme se přestěhovali k Honzovi, jsme s bratrem dojížděli do školy dvě zastávky tramvají. Honza byl vlastně takové nevyzrálé dítě. V Chemopetrolu, kde měl přístup k cisternám s benzínem, které byly připraveny na expedici, začal toto palivo krást. Kradl tím způsobem, že do velkých igelitových pytlů benzín stáčel a ve své Škoda 110 je vozil domů na zadních sedadlech. Poté ho skladoval na našem balkoně. Smrad z benzínu byl všude. Nějaký benzín používal pro vlastní potřebu a zbytek prodával. Jednou mi vyprávěl, že musí najít jiný způsob, jak benzín bude vozit domů, protože prý jednu noc, když vezl domů benzín mu došlo, co vše by se mohlo stát, kdyby mu náhodou někde po cestě jeden z pytlů prasknul nebo by v pytli byla jen malá dírka. Vysvětlil mi, jak moc hořlavý benzín je a jaké nebezpečí podstupuje. Já ho měla za hrdinu.

Chlap, který za každou cenu živí rodinu. Honza neustále mamce nosil kytky a různé dárečky.

V mých asi dvanácti letech mi postupně začaly dorůstat vlasy. Měla jsem je hnědé a kudrnaté. Začala se ze mně stávat slečna i přes to, že jsem stále byla hubená. Měla jsem tolik vlasů, že jsem nesnášela si je česat. Mamka se mi vždy ráno snažila splést copy anebo udělat culík, ale jednoho dne to vzdala, když o mé dredy zlomila další hřeben. Řekla mi, jestli nezměním přístup a nezačnu si pravidelně rozčesávat vlasy, tak mě nechá opět ostříhat na krátko.

Měla jsem ráda chodit nedaleko bytu, kde jsme bydleli, do vietnamské tržnice. Líbilo se mi to zboží, bylo jiné, než jsem znala, anebo než pořád bylo v obchodech. V té době jsem pravidelně chodila k jednomu stánku, kde prodávali elektroniku a na náš trh přišla první dvojčata. Strašně jsem si jedno přála. Bylo to místo, kde mi prodavač dovolil poslouchat muziku, kterou jsem do té doby znala jen z rádia. Kazety, které prodával, byly jako poklad, který jsem si přála mít. Tam jsem se zamilovala do Philla Collinse, Elthona Johna a Queenů. V tu dobu jsem se rozhodla, že jednou budu zpěvačkou. Táta mi dal jeho kytaru a já se sama začala učit hrát. Ve škole jsem ovšem hudební výchovu ráda neměla. Bolely mě uši ze spolužáků, kteří zpívali fistulí a ječeli a ječeli. Všichni věděli, že zpívat umím a nikdy mě nenutili, abych stála někde vepředu všech dětí a táhla je. Nechávali mě být a já tomu byla vděčná. Na Vánoce jsem pod stromeček dostala svoje vysněné dvojče. Jiné holky už ho ve třídě dávno měly a já jim ho

záviděla. Poslouchaly o přestávkách na záchodě, kde já byla potají zamčena v jedné z kabinek, muziku jako Oceán nebo Depeche Mode. Když jsem já dostala svoje dvojče, veškeré moje kapesné, určené na svačiny do školy, padlo na kazety muziky, kterou jsem chtěla. Měla jsem všechno od Philla Collinse, nějaké Queeny a mixy čehokoliv. Můj brácha si zase kupoval časopisy Bravo, byla to první vydání v českém jazyce. On sbíral plakáty zpěváků, kteří byli vždy na dvoustraně uprostřed. Celý náš pokoj byl polepený různými zpěváky. Bratra bavila muzika jako Billy Idol. Dovolil mi, abych si z Braviček vystříhovala texty písní. Měla jsem snad všechny. Jeden po druhém jsem si je lepila do sešitu a zpívala je zároveň s muzikou, kterou jsem poslouchala na kazetách.

V té době se rozvedl strejda Tibor a začal žít s nejlepší kamarádkou mámy, Dášou. Když se Tibor rozvedl, tak mu zůstal v péči starší syn Tibor a jeho bývalé manželce Petr. Petr zhruba za měsíc poté, co žil se svojí matkou, odešel sám od sebe ke svému otci, Dáše, jeho bratrovi Tiborovi a Dáši synovi Romanovi. Myslím, že pro Dášu to musel být strašný fofr. Najednou se začít starat o další dva kluky v pubertě, svého syna a chodit do práce. V jakém roce se stali manželé nevím.

Jednou přišel Honza, který byl vášnivým rybářem a vzal mě s sebou na ryby. Byla jsem překvapená, protože s ním obvykle chodil jen můj bratr, který měl slušné rybářské vybavení na věk čtrnácti let. Honza mě vzal do prostoru Chemopetrolu, kde jsme byli několik hodin. Naučil mě navazovat háček a vysvětlil mi, jakou návnadu

použít na určitý druh ryb. Šlo mi to dobře a bavilo mě to. Pak se stalo něco, co mě provází celý život a nikdy na to nezapomenu. Začal si sahat do rozkroku, vytáhnul si z kalhot přirození a bylo to poprvé, kdy jsem něco takového viděla na vlastní oči. Začal si ho hladit a masírovat. Najednou to bylo obrovské. Zeptal se mě, jestli si chci sáhnout, že jednou na to budu sahat ráda a mně se jen spustily slzy. Nemohla jsem mluvit, nemohla jsem polykat ani dýchat, bylo mi špatně. Špatně je mi i dnes když o tom píšu. On jen řekl, a na ty slova nikdy nezapomenu: „Edo, tohle nesmíš nikdy nikomu říct, tvoje máma by ti stejně nevěřila a ty vše pochopíš jeden den, až budeš starší. Pochopíš, že tohle potřebuje každý zdravý chlap několikrát denně a když to doma nemá, tak to musí hledat jinak a jinde.“ Když z jeho přirození vystříklo něco odporného, chtělo se mi zvracet. Vytáhl z kapsy kapesník, utřel se a pak zabalil veškeré rybářské náčiní a beze slov nás odvezl domu. Od té doby jsem se mu vyhýbala, bála jsem se ho, nechtěla jsem s ním být sama. Mámě to nepřišlo divné, neptala se, proč jsem pořád zavřená ve svém pokoji a proč nemluví. Zhoršily se mi i známky ve škole. Máma a učitelé to dávali za vinu mé přicházející pubertě, ale pravda byla jinde a já stále mlčela. Vlastně jsem ve svém okolí neměla vůbec nikoho, komu bych se mohla svěřit. Zanedlouho poté jsem řekla mámě, že chci bydlet u táty. Máma si myslela, že je to jen nějaký můj rozmar a že se zanedlouho vrátím. Odvezla mě za tátou, kterému jsem řekla, že u mámy bydlet nechci, že chci být s ním a on s Renatou svolil. Bydlela jsem asi tři měsíce v pokoji s mojí malou nevlastní sestrou Míšou. Byla jsem zpět v pokojíčku, do kterého jsem se narodila a žila osm let svého života.

Každý den jsem dojížděla tramvají přes celé město do školy a zpět. Renata se ke mně chovala krásně, ona mi ukázala spoustu věcí, které jsem neznala. Obdivovala jsem ji, protože po střední zdravotní škole, kterou vystudovala, nastoupila jako sestra do kojeneckého ústavu v Mostě. Na víkendy si brala domů různé děti. Děti, které byly opuštěné a bez rodičů. Ona vždy byla načesaná a namalovaná, vlastně jsem ji jinak neznala. Dokonce jsem ji podezřívala, že chodí namalovaná a učesaná i do postele spát, protože nebylo možné, aby, když jsem ráno v sedm vyrazila do školy, ona vypadala jak z plakátu. Dělala mi různé účesy a také mě občas namalovala nebo mi nalakovala nehty. Táta viděl, že se mnou není něco v pořádku, ale nikdy jsem nenašla odvahu mu říct pravdu. Nevěděla jsem jak. Táta s mámou mě poté vzali ke známé psycholožce, ale ani tam jsem se s ničím nsvěřila. Pouze vyšlo najevo to, že mám obrovské sny, jsem nadprůměrně inteligentní, cílevědomá a trauma, které jsem očividně zažila a odmítla se s ním svěřit, si pravděpodobně ponesu dlouho v sobě, a že to jen svědčí o mé tvrdohlavosti. Psycholožka doporučila, že v mém nejlepším zájmu bude, abych se vrátila zpět k mámě domů. Já nechtěla, ale můj názor nikoho nezajímal.

Zanedlouho nám mamka a Honza oznámili, že se chtějí následující léto odstěhovat do východních Čech do vesnice jménem Sobotka. Honza tam nějakým způsobem buď koupil, anebo zdědil dům. Starý krásný dům. Když jsem dům viděla, byla jsem nadšená, byla tam jedna místnost plná knih. Honza mi ještě před prázdninami koupil psa, malé černé štěně. Jmenovalo se Petty. Jinak se mi Honza vyhýbal. Na ryby

chodil pouze s mým bráchou a od té doby do mého pokoje, když jsem tam byla sama, ani nevkročil.

O jednom víkendu k nám přijel manželský pár, který jsem do té doby nikdy neviděla. Tereza a Patrik z Flájí. Patrik byl syn lidí, kteří spravovali Flájskou přehradu, která zásobovala pitnou vodou celé Mostecko. Tereza byla strašně milá, ona sama nemohla mít žádné děti a já nevím, jak se to stalo, ale my dvě jsme si našly v tu dobu pro mě neskutečně důležité pouto. Patrik byl Honzy kamarádem z dětství. Do začátku letních prázdnin jsem k nim jezdila na každý víkend na Fláje. Viděla jsem přehradu uvnitř. Patrik mi vysvětlil celou funkci přehrady. S Terezou jsme chodily na procházky a do lesa na houby. Vždy jsme nějaké houby našly. Naučila mě, že rostou celý rok a kde je hledat. Sbíraly jsme první lesní jahody a pekly koláče nebo je jen tak jedly. Tereza byla jediná, které jsem se svěřila, co se stalo ten den na rybách s Honzou. Byla v šoku, ale slíbila mi, že pokud já sama nebudu chtít, tak si vše nechá pro sebe, a tak tomu také bylo. Ona mi vysvětlila, jak to vlastně vše v životě mezi ženou a mužem funguje. Základy jsem znala pouze z přírodopisu, takže jsem byla dosti překvapená, že sex není pouze k plození dětí.

To léto jsme s bratrem odjeli na letní tábor někam do východních Čech a věděli, že v poslední den tábora si nás mamka s Honzou vyzvednou přímo tam, protože bylo snadnější nás převést z tábora přímo do Sobotky, než jet vlakem zpět do Mostu a poté opět autem do východních Čech kam jsme se měli stěhovat. V den odjezdu po

ukončení tábora za mnou a bratrem přišel vedoucí, který nám řekl, že v plánech naší rodiny došlo ke změnám a že já i můj bratr se musíme vrátit se všemi zpět do Mostu. Řekl nám, že více neví a vše se dozvíme od rodičů. Když zastavil vlak na mosteckém nádraží a my s bráchou vystoupili, tak nás tam k velkému překvapení čekala mamka a náš táta. Honza nepřišel a já si naivně myslela, že důvod toho, proč nejsme v Sobotce je, že moji rodiče se opět dali dohromady. Táta nás vezl domů v autě, kde nikdo nemluvil, ale já cítila strašný pocit štěstí a věřila jsem pouze tomu, že moji rodiče jsou opět spolu. Táta šel s námi nahoru, tedy do vyvýšeného přízemí. Já jsem hledala svého psa, ale Petty doma nebyla. Když jsem přišla do kuchyně, kde u stolu seděl táta, máma i brácha, tak mě mamka poprosila abych si sedla, že nám musí říct něco důležitého. Já si sedla vedle táty, který mě chytil za ruku. Máma nám řekla, že když se stěhovali s Honzou do Sobotky a Honza v noci odjel zpět pro další náklad, tak měl autonehodu a v autě zemřel. Řekla nám, že narazil v zatáčce do stromu, auto začalo hořet a on v něm uhořel. Zůstaly po něm jen zuby a lékaři Honzu identifikovali podle zubní karty a rentgenů.

Máma i brácha brečeli, táta jen tiše seděl a mlčel. Máma se mě zeptala: „To ti to není ani trochu líto?“ Já jen pokrčila rameny. Cítila jsem strašnou úlevu. Řekla mi, že můj pes byl s Honzou a já nevím proč, jsem na mámu začala křičet, že to není pravda, že jí nevěřím a utekla jsem do svého pokoje.

Hned po smrti Honzy jsem začala mít noční můry. V noci jsem se budila ubrečená a upocená s pocitem, že mi někdo sedí na posteli u nohou a budí mě. Tohle se opakovalo asi měsíc. Rodiče mě opět

vzali k psychologce, které jsem vše popsala. Řekla jsem jí, že mi každý večer někdo sedí u nohou na posteli, tahá mi za deku a budí mě. Že si myslím, že je to Honza. Moje máma mě začala vodit k různým kartářkám a bůh ví kam, až jednoho dne k nám přijel strejda Tibor s nějakým pánem. Byl to kněz. Když si se mnou asi hodinu povídal a já mu také řekla, že si myslím, že je to Honza, chtěl vědět všechny podrobnosti a zeptal se mě, jestli se mezi mnou a Honzou něco nestalo, protože dle něj to vypadalo, že Honza potřebuje moje odpuštění. Já jsem mu nebyla schopná odpovědět a bála jsem se, protože jsem si mezi všemi připadala jako opravdový blázen. Tento kněz doporučil mojí mamce, aby mi přestěhovala postel a že můj pokoj vysvětlí, což také udělal. Řekl mi, jestli se mezi mnou a Honzou něco stalo tak mu musím odpustit, protože to je důvod proč za mnou chodí. Řekl mi, že o tom s nikým nemusím mluvit, pokud nechci, že odpuštění muže být potichu a můžu ho říct jen sama sobě. Já to udělala!!! Je pravda, že tím okamžikem moje noční můry skončily.

Nevím proč, ale máma mě po smrti Honzy začala hodně bít. Ještě víc než v minulosti. Někdy to bylo úplně bez důvodně a někdy po vyhrocené hádce, kdy mi máma začala vyčítat veškeré mé nedostatky. Vadilo jí úplně vše. Někdy mě zbilá tak, že jsem měla modřiny po celém těle, můj brácha tomu jen přihlížel a nikdy nezakročil. Proč vlastně když on mě mlátil také.

Až když jsem byla asi o rok starší, tak mi máma řekla, že bychom se stejně nikam nestěhovali, protože ten večer v Sobotce, než Honza odjel zpět do Mostu, tak se spolu strašně pohádali. Máma Honzovi přišla na nevěru a on ten večer od mámy odešel a jel za svojí milenkou.

Petty prý musela máma dát nějakým lidem v Sobotce na barák, protože se o ní nebyla schopná postarat. Honza měl životní pojistku a částka 300 000 korun, v té době připadla mojí mamce. Ta si koupila ojetou škodu Favorit, ušila nám takové šílené zimní kombinézy z křiklavých barev a vyrazili jsme na týden do Rakouska do Alp za Aničkou, která tam v té době zpívala s kapelou v hotelovém baru. Jela s námi i její dcera Katka. Bylo to poprvé, co jsem Aničku slyšela zpívat naživo, bylo to nádherné. Přes den jsme chodili lyžovat a večery jsme do deseti večer mohli být v baru a poslouchat kapelu. Byl v ní jeden jediný chlap původem z Brna a za komunistů emigroval do Rakouska kde zůstal. Přes agenturu Ploner, která se zabývala v té době muzikanty všeho druhu, se Anička a její dvě kolegyně z Čech dostaly až k němu. Anička s ním chodila. Byl to takový extravagantní chlapík, který se jmenoval Pepa, s dlouhými vlasy a v nich korálky. Hrál hlavně na bicí a saxofon. Jeho tři zpěvačky doprovázel vokály nebo s nimi zpíval duety. Byl to západní svět, který jsem do té doby neznala. Když se Pepa poprvé objevil s Aničkou v Mostě, tak se za ním všude otáčeli lidé. Měl červenou sportovní Mazdu, se kterou přijel a samozřejmě v celém Mostě tím vzbudil poplach a pozornost. Máma v té době nebyla téměř doma, pořád byla se svojí sestrou, která si s Pepou pronajmula byt v Mostě, kde se usadili. Jak často jezdili za angažmá do zahraničí si nepamatuji. Jen vím, že v roce 1993 se jim narodil syn Pepa, který měl hned po porodu velice závažné zdravotní komplikace a musel ihned podstoupit operaci. Malý Pepa se musel dlouho potýkat s různými vyšetřeními a asi trpěl obrovskými bolestmi, protože jeho střeva nefungovala tak, jak měla. Víم, že mu

od bolestí a naplánované operace pomohl nějaký léčitel, kterého přivedl strejda Tibor.

Napjaté vztahy mezi mnou a mojí mamkou přetrvávaly a já se jí opravdu bála. Máma můj strach k ní vycítila, a díky tomu, protože věděla, že budu mít strach jí odporovat, mě ve třinácti letech přihlásila na junior Miss mosteckého kraje. Já byla nevyvinuté vyžle s dlouhými hubenými nohami. Bez pasu a prsou. Nesnášela jsem pohled jiných lidí. Fotit se. Anebo ta představa, že bych měla jít někde na molo v plavkách a dělat něco co jsem vůbec neuměla, mě děsilo. Ale matka byla tak zapálená, že z toho nešlo vycouvat. Postupně jsem se z různých kol dostala až do úzkého finále dvanácti holek. Mezi finalistkami byla i dcera mámy kamarádky Martina, kterou jsem znala už z tréninků gymnastiky. Martina byla o rok starší, byla vyspělejší a velice cílevědomá. Myslím, že mě mamka přihlásila jen proto, že Eva, Martiny máma, přihlásila Martinu. Ve finální dvanáctce jsem byla nejmladší. Ten den, co bylo finále, moje třída odjížděla do školy v přírodě jako každý rok. Mamka mě byla ve škole omluvit a třídní učitelce řekla, že mě doveze hned další den do Frymburku, což bylo v jižních Čechách, úplně na druhé straně České republiky. Učitelka řekla, že je to marnotratný výlet pro malichernost a moje matka jí odpověděla, že já tu Miss jdu vyhrát. Já se v té chvíli cítila trapně. Opravdu ze všech těch krásných holek, které byly vyspělé, uměly mluvit a prodat se, já byla ještě dítě. Zvítězila jsem. Martina skončila na třetím místě. Jako volnou disciplínu jsem hrála a zpívala na kytaru. Byla jsem ve všech novinách. Ježíš pro mě to byl trapas, cítila jsem se

divně. Druhý den mě mamka opravdu odvezla do Frymburku, kde jediný, co udělala, tak předala moji třídní učitelce vítěznou šerpu a odjela zpět domů. Tahle škola v přírodě se mi moc líbila, naši kluci nastoupili proti Frymburským klukům zápas ve fotbale. Tam na hřišti jsem se seznámila s Mikym, s klukem, který byl o rok starší, hrál fotbal a stal se mým kamarádem. Všichni si mysleli, že spolu chodíme, protože Miky chodil každý den k plotu ke škole v přírodě a celý čas jsme si povídali. Byl mým nejlepším kamarádem. Když jsme se vrátili zpět do Mostu, tak mi volal, psal mi dopisy, a dokonce jednou za mnou přijel. Naše dopisy nikdy nebyly vyznání lásky, spíše přátelství a já za to byla vděčná.

V tu dobu mě mamka, která neustoupila v mé kariéře manekýnky, zapsala do soukromé školy manekýnek v Litvínově. Tento kurz nás měl naučit chodit, oblékat se, používat make-up, učily jsme se Anglicky, estetiku a psychologii. Mně to strašně nebavilo. Škola byla o víkendech asi na čtyři měsíce a byla dost drahá, takže z toho nešlo vycouvat. Když jsem mámě řekla, že tam chodit nechci, protože mám jiné zájmy, tak vzala dřevěný rám od spadlého obrazu a šíleně mě zbila. Vyčetla mi, že nikdy nechtěla dceru, že s holkami jsou jen problémy a že byla velice zklamaná, když jí v porodnici řekli, že má dceru, protože si přála dalšího syna. Tohle bolelo více než jakákoliv rána od ní. Když jsem šla o víkendu do školy manekýnek, tak si trenéři všimli mých modřin a já jen odpověděla že jsem spadla, lhala jsem.

Myslím, že mi nikdo nevěřil, protože jsem měla podlouhlé krvavé modřiny přes celá stehna a záda. Ptali se mě, jestli se mnou máma byla u doktora a já odpověděla že ne, že to nebylo zapotřebí. Veškeré módní přehlídky, které škola zorganizovala mě naštěstí minuly, protože jsem jako třináctiletá vedle i dvaceti letých holek vypadala jako nevyzrálé párátka. Tyto přehlídky jsem odseděla šťastná v šatně. Mamka se se mnou všude chlubila a mně bylo nepříjemně.

Byl to můj poslední školní rok na základní škole. Měla jsem v pololetí jednu dvojku a netoužila po ničem jiném než jít na hotelovou školu, která byla nejbliže v Mariánských lázních. Máma to zamítla, řekla že neexistuje, abych dojížděla do školy tak daleko, anebo jsem byla na internátě. Zavelela a poslala mi přihlášku na střední pedagogickou školu, která byla hned za naším barákem. Aniž bych to tušila, tak za pár týdnů přišlo rozhodnutí.

Na školu jsem se dostala bez přijímacích zkoušek pouze díky mému prospěchu, gymnastice a zpěvu.

Byla jsem zdrcená. Já a učitelka!!

Moje máma mně a bráchovi zanedlouho oznámila, že jí Anička sehnala dobře placenou práci v Rakousku, že tam bude pracovat jako diskžokej a odjede v nejbližších dnech přes stejnou agenturu, pod kterou už několik let pracovala její sestra. K nám domů se nastěhovala Gizelka i s Katkou a začala mi diktatura. Bráchovi v té době bylo už 16 let a babička mu nechávala volný prostor. Říkala, že chlapi můžou v životě více než ženy. Jednou však Gizelka něco mému bratrovi

nedovolila. Nevím, o co přesně šlo, protože jsem do obýváku přišla až teprve když jsem slyšela, jak oni dva na sebe neskutečně křičí. Stála jsem u futer mezi chodbou a obývánkem a viděla jsem, jak můj brácha od sebe surově odstrčil Gizelku, která jen zavrávala a jen tak tak udržela svůj balanc, aby nespadla na zem. Igor poté praštil dveřmi a někam odešel. Najednou na mně Gizelka začala být milejší, práci nám začala rozdělovat spravedlivě a o Igorovi všude mluvila hnusně. Všem kolem, ať to byli sousedé, lidé na ulici nebo příbuzní vyprávěla, co se mezi ní a mým bratrem stalo a samozřejmě, i když to co udělal Igor nebylo v pořádku, tak se mi nelíbilo, že vše líčila tak, že ji můj brácha surově zbil až upadla na zem. Máma odjela původně na tři měsíce a ze tří měsíců to nakonec bylo pět. Ani nevím, kde v tu dobu byla Anička, protože už byl na světě její syn Pepa a proč Katka byla i s Gizelkou u nás. Nepamatuji si, jestli odjela i s malým Pepou za prací, nebo byla v Mostě. Nevím, pokud byla v zahraničí, proč se sebou tedy neměla i Katku.

Nastoupila jsem do prvního ročníku střední školy. Naše třídní byla docela fajn. Byla z Chomutova. Ve třídě jsme měli jednoho jediného kluka. Měli jsme výuku na klavír, flétnu a zpěv. Vše jsem se učila vždy před hodinou, když jsem poprosila jednu ze spolužaček, aby mi na klavíru přehrála, co máme umět a já podle paměti a sluchu vše vždy bez problémů přehrála. Myslím, že asi po třech měsících si toho učitelka všimla, že neumím noty a jednou mě v polovině přehrávky na klavíru zastavila a ukázala mi na notu od které mám pokračovat ve hraní. Byla jsem ztracená a přiznala jsem, že noty neznám. Uměla

jsem namalovat pouze pět linek a houslový klíč. Řekla jsem, že noty v životě nebudu potřebovat a ten den jsem si uvědomila, jak tu školu nesnáším. Hodiny zpěvu, kde všichni ječeli fistulí a já odmítla tuto techniku zpěvu používat. To byl velký problém. Flétna byla jednoduchá až na to, že učitelka měla problém s tím, že na flétnu hraji tak, že místo toho abych levou ruku měla v horní části flétny a pravou dole, tak jsem hrála přesně naopak. Mně to tak ale vyhovovalo. Nenáviděla jsem hodiny plavání, nikdy jsem nebyla žádný dobrý plavec a bazén, ve kterém jsme trávili hodiny, byl tak ledový, že jsem do něj vlezla jednou, a to bylo naposledy. Gizelka, která nás v té době hlídala, neměla vůbec tušení, že jsem přestala chodit do školy, chodila jsem tam jen tak občas, aby se neřeklo. V pololetí jsem propadala z hudebky a tělocviku, a měla jsem skoro 200 neomluvených hodin. Vtipné na tom všem bylo, že jsem už pár měsíců zpívala o víkendech v baru s živou kapelou a můj učitel angličtiny tam za mnou pravidelně chodil. Byla to moje první práce, bylo mi 14 let a já byla hrdá na to, že si plním své sny, a navíc s velice známou mosteckou kapelou Benedikt. V baru jsem se seznámila s o několik let starší slečnou. Byla mi jako starší sestrou. Jiřinku jsem si zamilovala a ona měla velice ráda mně. V té době už bydlela sama se svým přítelem a já s nimi trávila téměř veškerý volný čas.

Máma po svém návratu ze zahraničí se snažila mě udržet na škole za každou cenu, já ale protestovala dál. Více už do zahraničí nevycestovala a já si myslím, že to bylo z důvodu, že v té době byla pracovní víza do zahraničí stále velice omezená. Do práce chodila jeden den v týdnu a celé víkendy. Pracovala přes noc. V té době přišla

s dalším, pro mě nepochopitelným nápadem, a s její kamarádkou Evou založily dětskou taneční skupinu. Jmenovali jsme se Záchvati. Taneční a pěvecké skupiny v té době byli velice populární a ve stejné době začali být na scéně i Lunetic, kteří vlastně byli naši kamarádi, spolužáci a jejich manažer byl také diskžokej. Tréninky jsme měli povinně dvakrát v týdnu a odpoledne o víkendech. Trénovali jsme na Ressleru, kde máma pracovala a zajistila nám tam prostory. Opět něco, co jsem nenáviděla, ale musela jsem. Naše skupina byla složena z mých dvou bratranců Tibora a Petra, mého bratra, Martiny a mně. Každý pátek a sobotu jsme museli povinně vystupovat na Ressleru a někdy jsme jezdili i do Německa. Dostávali jsme i honorář. Já tím vlastně, aniž bych cokoliv řekla, byla mámou donucená přestat zpívat s kapelou. Jednou jsme jeli na vystoupení do Litvínova na diskotéku, která byla pro mladistvé a konala se každou neděli od čtyř odpoledne do deseti večer. Když jsme tam přijeli, tak jsme šli po schodech nahoru a já se otočila, protože jsem slyšela mužský hlas, jak někomu říká: „Ty woe, viděl jsi to?“ A já viděla za pultem šatny nádherného kluka, který měl přes celý obličej velikou patku. Když jsme vystupovali tak jsem ho zahlédla v publiku. Byli jsme všichni pubertáči a teta Eva nám dovolila zůstat na diskotéce až do konce. Ale museli jsme slíbit, že druhý den v pondělí vstaneme bez problému do škol. Ten kluk, který si přivydělával v šatně, se mě při našem odchodu zeptal, jestli přijedu příští neděli a já mu odpověděla že se pokusím. Celý týden se táhl neskutečně dlouho a já se nemohla dočkat neděle, až zase uvidím kluka s patkou. Problém byl, jak přesvědčit matku, aby mě pustila.

Naše vztahy byly velice špatné, ale naštěstí pro mě, máma v té době začala chodit s Martinem. On byl o hodně mladší než moje máma. Byl ještě mladší než Honza. Měl blondáté vlasy dlouhé až na záda a většinou je nosil v culíku.

Byl také hodně veliký, myslím tím, že hodně posiloval, protože se živil jako ochranka na diskotéce, kde pracovala moje máma a různě jinde. Byl na mně hodný, myslím, že mě i bráchu měl opravdu rád. Tu neděli za mnou přišel do pokoje a řekl mi, že mluvil s mámou a mohu jet do Litvínova. Ale musela jsem přesvědčit bratra, aby jel se mnou. Igor řekl, že klidně pojede, ale ať se na něj nelepím a nikde neříkám, že jsem jeho ségra. Bylo mi to jedno, hlavně že jsme jeli. Sedli jsme na tramvaj a jeli směr Litvínov. Když jsme přišli na diskotéku Pod lesem, jak se jmenovala, tak můj kluk s patkou tam nebyl. Bože, jak já byla smutná, chtěla jsem okamžitě jet zpět domů, ale bez bráchy jsem nemohla. Stála jsem v koutě, pila limonádu a všichni tančili. Diskžokej střídal pomalé písničky, kdy se na sebe všichni lepili, s písničkami rychlými. Bylo asi 9 večer a já nevěděla kde je můj brácha, tak jsem ho hledala a když jsem vyšla ven před diskotéku, jestli tam Igor někde není, protože v té době už potají kouřil, tak jsem tam místo bráchy uviděla toho kluka s patkou, který se tam líbal s holkou, která měla tmavé hnědé vlasy. Prsa měla obrovská a byla prostě moc hezká. Podlomila se mi kolena a odešla jsem zpět nahoru se slzami v očích. Zanedlouho za mnou přišel ten kluk s patkou a řekl mi, že je rád že jsem přijela. Představil se mi jako Filip a chtěl moje telefonní číslo, protože jsem mu řekla, že jsem z Mostu. Řekl, že se v Mostě učí na automechanika a že by mě rád

viděl. Asi za dva dny se ozval. Do pokoje přišel Igor a řekl mi, že mám telefon, byl to úplně první telefon, který jsem kdy měla. Začali jsme se vídat i mimo diskotéku, párkrát mě vzal k nim domů, kde jsem poznala jeho mamku a tři bratry. Jenže pořád tam tak nějak byla ta tmavovlasá holka. Viděla jsem ji motat se kolem Filipa na diskotékách. On mi řekl, že je to jen kámoška, ale já moc dobře věděla, i když mně bylo jen 14 let a jemu skoro 17, že kamarádství vypadá jinak. Nebyla jsem připravená, a ani jsem nechtěla Filipovi dát to, po čem kluci v jeho věku toužili a asi po půl roce mojí první lásky, chození s klukem a poznávání sama sebe, jsme se rozešli.

I naše taneční skupina, protože se jich na Mostecku objevilo hrozně moc, přestala mít kšefty. Už jsme vystupovali pouze na Ressler, a to jen jeden den v týdnu. Máma nás nakonec rozpustila, protože můj bratranec Tibor měl stejně zranění a celkově už to nebylo ono.

Byla jsem neskutečně šťastná a šťastná jsem byla i za Martina, který měl na mámu obrovský vliv. Konečně jsem se mohla vrátit ke svojí kapele a zpívat. Kluci z kapely, oni to tedy byli dospělý chlapy a většina z nich už byli tátové od rodin, mi věnovali hodně času. Trénovali se mnou zpěv a různé písničky. Byla jsem v necelých patnácti letech vokálová zpěvačka a byla jsem šťastná. Benedikt začal být populární a kluci začali tvořit vlastní písničky. Já byla u toho, ale věděla jsem, že nejsem na tolik vyzpívána a zralá, abych mohla být na jejich prvním cédéčku zapojená. I přes to, že mě kluci s sebou brali úplně všude, a to i na nahrávání do studia, tak jsem pouze sbírala zkušenosti. Na jejich prvním cédéčku jim nazpívala ženské hlasy

Linda Finková. Když se natáčel první videoklip, tak se nestalo nic jiného, než že kluci chtěli mít ve videoklipu samozřejmě krásné baby a já se opět setkala s majitelem modelingové agentury z Litvínova, který do videoklipu klukům poskytnul manekýnky z dalšího ročníku jeho kurzu. Videoklip se natáčel v Praze, v tehdejší diskoklubu Silvie. Bylo to zvláštní, byla jsem součástí kapely, ale nikdy jsem nikde nebyla zviditelněná. Kluci se objevili i na žebříčku kapel v české hitparádě a byli pozvaní do Brna na otevíračku Diskolandu i s živým vystoupením. Já jela s kluky a musela imitovat Lindu Finkovou a celý koncert na playback odzpívat na podiu. Byl to neskutečný zážitek. Klub praskal ten večer ve švech. Ten večer jsem ochutnala chuť burčáku a musím říct, že nic horšího jsem v životě nepila. Kluci po vystoupení slavili dlouho do rána a druhý den jsme se vrátili zpět domů. Asi za 14 dní jsem jela s kapelníkem do Žatce, kam byl pozvaný do poroty Miss žateckého kraje. Vezl s sebou umělou láhev domácího bílého vína a mně nenapadlo nic jiného než ji vypít. Do té doby jsem s alkoholem zkušenost neměla, spíše jen ochutnávání, ale ten večer jsem se skácela na dámských záchodech a jak mě Roman dopravil k němu domů vůbec netuším. Také mě tam nějaké holky na záchodech, které se strašně chtěly seznámit s Romanem, naučily kouřit cigarety. Já vím, že jsem strašně zvracela a zvracela jsem ještě druhý den. Roman pochopil celou situaci a zavolal ráno mojí mámě, když jsem ještě spala, že jsme se vraceli hodně pozdě, spím u něj a že musíme nazkoušet nějakou novou písničku až vstanu. Zalhal kvůli mně. Když jsem odpoledne přišla domů, tak máma poznala a asi stále cítila z mého dechu, že jsem byla minulou noc opilá. Byla jsem opět

bita. Když už mě bila, tak jsem jí také řekla, že jsem začala kouřit. Věděla jsem, že bych byla bitá znovu poté co by se to dozvěděla od někoho jiného, tak jsem to vzala vše při jednom. Přestalo se mi líbit, že mě máma neustále mlátí a začala mě mlátit pokaždé, když se pohádala s Martinem. Já poznala, že máma umí neskutečně provokovat hádky. Z klidného večera, kdy třeba jen s Martinem v kuchyni hráli karty, se stala neuvěřitelná hádka. Moje máma po něm třeba hodila horké kafe, kdy já tomu byla svědkem. Stalo se to, že Martin se bránil a mámu uhodil. Většinou to končilo bitkou a poté usmiřováním. Martin pocházel z doktorské rodiny a mojí mámě vadilo, že ji nechtěl představit rodičům. Pořád se kvůli tomu hádali a prali. Po jejich bitkách jsem to většinou ještě schytala já. Když už Martin svolil a představil mámu jeho rodičům, tak máma měla jiný problém a vše bylo pořád dokola. Tentokrát byl problém ten, že Martinovi rodiče mámu nezvali na obědy. Jednoduše ji ignorovali a ona to dávala za vinu jemu. Vyčítala mu, že z návštěvy svých rodičů k nám domů přinesl třeba jen jeden banán a jedno jablko. Vždy na něj ječela, že má dvě děti a jestli chtějí rodiče podstrojovat pouze jemu, tak ať radši domů nic nenosí. Dostala jsem opět po hubě já a mámě jsem řekla, že uteču z domova. Ona mě zamkla v pokoji. Otevřela jsem okno a po okapu a hromosvodu, kterého jsem se přidržovala jsem slezla dolu. Škola mě nebavila, zůstávala jsem tam jen kvůli mámě, zpívat mi opět zakázala a já v té době neviděla jinou možnost než zdrhnout pryč. Byla jsem schovaná nějakou dobu ve křoví, protože když jsem seskočila dolu, tak jsem slyšela mámu, jak začala křičet na Martina, že jsem utekla. Viděla jsem je po chvíli oba

na ulici, jak se mě snaží najít. Když zašli zpět do baráku, tak jsem podél domu utíkala směrem k Jiřince, kde jsem zazvonila a ona mě pustila nahoru. Ptala se mě, co se stalo a já jí řekla pravdu. Poprosila jsem ji, jestli u nich můžu pár dní zůstat, než něco vymyslím a ona s jejím přítelem souhlasila. Byli na mně neskutečně ohleduplní a chápali, proč jsem z domu utekla. Jiřinka už byla dospělá ženská, ale i přes to, že vše chápala, tak si mě posadila v kuchyni ke stolu a řekla mi to, co já sama věděla. Bylo to pouze přechodné východisko, protože mi stále bylo jen 14 let a domů jsem se musela vrátit dříve anebo později tak i tak. Druhý den u jejich dveří zazvonila máma. Zeptala se Jiřinky, jestli o mně něco neví a řekla jí, že jsem utekla z domova a že můj útěk nahlásila na policii.

Jiřinka mě i přes to zapřela. Byla jsem šťastná a vděčná, že mě u ní doma nechala v bezpečí další noc i přes to, že jsem si uvědomovala, do jaké situace jsem ji dostala. Asi po týdnu schovávání jsem večer šla za Romanem z kapely a po cestě mě viděla ze silnice z auta mámy kamarádka Irena, která otočila auto a zastavila u mě. Sprostě mi nadávala a urážela mě. Táhla mě za vlasy po zemi až mě narvala do svého Trabantu a odvezla domů. Bila mě cestou domů a po schodech nahoru do mě kopala. Já jsem Irenu nikdy neměla ráda. Ona asi určitě neměla lehký život, ale ten se mě netýkal. Ve městě jí říkali Kalimba, protože se prý tahala s chlapy za peníze a moje máma ji omlouvala, že její život není jednoduchý a dělá co musí. Prý to pochopím jednou, až budu dospělá a budu mít vlastní děti. Máma mě ten večer nezbila, seděli se mnou s Martinem v kuchyni a Martin, kterého jsem brala a poslouchala více než moji mámu mi řekl, že musím poslouchat,

protože stále nemám splněných 9 let povinné školní docházky, což byla pravda. Byla jsem totiž poslední ročník, kdy jsme mohli skončit základní školu po osmy letech a ten devátý si dodělat na střední škole. Řekl mi, že musím s mámou na policii a pravděpodobně přijde i sociálka. Já jsem mu řekla, že mi vadí, že bije mámu i přes to, že jsem byla svědkem toho, kdy ona kolikrát Martina dokázala vyprovokovat tak, že by se udržel asi jen málo kdo. A řekla jsem mu, že pokud přijde sociálka, tak jim vše řeknu, protože mámy chování a agresi si už nenechám více líbit. Máma šlela, vztekala se a řekla, že mě nikdy neměla mít, že jsem neskutečně problematická a dělám jen problémy už od malička. Já jsem na to mámě řekla, protože jsem se jí přestala bát, že už se jí nebojím. Žádná rána nebolela tak jako to, co mi dokázala říct, a to že mě nikdy neposlouchala. Řekla jsem jí se slzami v očích, že jsem musela dělat to, co vždy chtěla ona, že mě nikdy neposlouchala. Ať už to byl modeling, škola, gymnastika anebo její tancování ve skupině. Snažila jsem se jí vysvětlit, že mám svoje sny, mám svoji osobnost a že mi je jedno co si o tom myslí, ale že až já jednou budu mít vlastní děti, tak jim budu naslouchat a budu je podporovat v jejich snech, ať budou sebevíc bláznivější.

Ten samý večer mi řekli, že mají nabídku od Martinova bratrance jít provozovat horskou chatu s ubytováním v Krkonoších. Že by to chtěli vzít a zkusit ještě jarní sezónu. Řekli mi, že budu muset jít s nimi a budu muset přejít na jinou školu tam a dodělat alespoň první ročník. Já souhlasila pod podmínkou, že moje máma mě přestane mlátit a neustále zavírat doma. Jediná střední škola, kde mi umožnili více jak

za polovinou školního roku udělat rozdílové zkoušky, byla střední průmyslová škola, obor návrhářství. Byla jsem tam na internátu, ve kterém mi nevadilo být, ale věděla jsem, že to není obor, v jehož stopách bych chtěla v životě jít. Jen jsem si tam odseděla první ročník. Na víkendy jsem občas jezdila na penzion, který máma s Martinem provozovali. Bylo to tam krásné, nádherná příroda, a vlek přímo pod barákem. Měli jsme nádherného psa – huskyho, který byl hlavní zásobovač. Penzion byl ve strmém kopci a nebyla jiná možnost než ho zásobovat tak, že se dolu do města sjelo na saních a pes vše odtahl zpět nahoru. Já si našla občasnou brigádu ve směnárně dole ve městě. Spíše jsem jen zaskakovala, když bylo zapotřebí. A abych se dostala pozdě večer, už za tmy, na penzion, používala jsem psa. Bylo to krásné, zapásat se do popruhů a nechat se táhnout psem, který i po tmě našel cestu domů.

Mezi mnou a mámou se vztahy moc nesrovnaly, stále mi vyčítala, že si dělám, co chci a že takovou dceru nechtěla. Časem jsem si na to nějak zvykla. Můj brácha byl vždy ve všem upřednostňovaný a měl vše co chtěl. Pro mámu to byl kluk, kterého si přála a říkala, že kluci mají právo mít všechno, protože jednou musí na vojnu a živit rodinu. Já jí nedokázala vysvětlit, že jsme v roce 1994 a spousta věcí je jinak, než bývalo za ní. Vždy jsem pro ni byla jen hloupá husa nebo kráva. Ani hádky mezi mámou a Martinem nepřestaly. Každý víkend, co jsem na penzionu byla, se hádali a prali. Raději jsem začala jezdit na víkendy do Žirče ke svým bratrancům a sestřenicí. Tam jsem byla ráda. Klid, vesnice a nádherné prostředí na statku. Já jim o víkendech

pomáhala, oni mě u sebe nechávali bydlet a nic mi nechybělo. Poslední dva měsíce školy jsem u nich bydlela na trvalo a do školy dojížděla každé ráno městským spojem a odpoledne jsem jela zpět domů, buď s bratrance autobusem, kteří už v té době pracovali, anebo jsem šla pěšky. Zdeněk byl nejmladší ze sourozenců a byl to on, který mě bral se sebou do hospod, když šel za kamarády. Učil mě hrát kulečnick, šipky a naučil mě pít červené víno s kolou. Také jsem v té době začala regulérně kouřit, přišla jsem si strašně důležitá a dospělá. Vypadala jsem starší, než jsem byla a můj věk nikdo neřešil.

Když jsem dokončila první ročník, věděla jsem, že se do školy ve Dvoře Králové nevrátím. Chtěla jsem pracovat, a protože jsem neustále byla v kontaktu s Mikym z Frymburku, tak mi nabídnul, ať přijedu na léto k němu domů. Jeho máma pracovala v Rakousku a on byl doma sám pod dohledem svého již dospělého bratra. Miky mi sehnal práci na rybářské baště a já začala pracovat jako servírka. Práce mě strašně bavila, byla jsem jako brigádník a platili mi každý den. I dýška mi všechna zůstávala. Nikdo doopravdy neznal můj věk, protože mě Miky představil jako svoji spolužačku a jemu už v té době táhlo na 16 let. Nejtěžší pro mě bylo začít mluvit Německy. Tento jazyk jsem vůbec neuměla ale jižní Čechy byly hlavně o rakouských turistech, tak jsem se učila. Také jsem občas vypomáhala na jedné kolibě, kterou měl v pronájmu kluk z Českých Budějovic. Po práci jsme s Mikym a jeho kamarády jezdili po diskotékách, ať už na Lipno nebo jsme zůstali ve Frymburku. Všichni si v té době mysleli, že spolu chodíme, ale jen my dva jsme věděli, že jsme jen kamarádi.

Když skončila letní sezóna, tak jsem jela na otočku do Mostu, kde jsem si vyzvedla můj první občanský průkaz. Ve vlaku, který jel přímo z Českých Budějovic až do Mostu, jsem procházela kupéčka a všude byli vojáci. Co se nestalo. V jednom z plně obsazených kupé jsem zahlédla mámy bráchu Tibora, který se vracel po roce domů z mise v Jugoslávii, kam šel dobrovolně. Když mě viděl, tak také nevěřil svým vlastním očím. Vzal mě k nim do kupé a až do Mostu jsme jeli společně. Hodně jsme si povídali, říkal mi, že válka byla otrěsná a že je šťastný zpět doma. Teta Dáša se v době jeho nepřítomnosti celý rok starala sama o syna Romana a Tiborovo syny Tibora a Petra. Ani si neumím představit, jak těžké to muselo být.

Jakmile jsem si vyřídila v Mostě svoje doklady, vrátila jsem se zpět do Frymburku. Spousta restaurací se zavírala po sezóně, anebo už nepotřebovali brigádníky včetně mně. Kluci, co měli pronajatou baštu také pomalu zavírali a nabídli mi, abych s nimi šla do Českých Budějovic, že tam je prý práce celoročně.

Nabídli mi, že než se postavím na vlastní nohy, tak mohu být u nich na baráku a já s nimi odjela. Asi během týdne jsem obešla všechny možné restaurace a přijmuli mě v restauraci Mastné krámy, což v té době byla nejvyhledávanější restaurace místních obyvatel i turistů. Jeden půllitr byl sám o sobě tak těžký, že mi trvalo dlouho, než jsem se naučila v jedné ruce nosit alespoň tři piva. Práci jsem si hledala i nadále a přišla mi nabídka od hotelu u Solné brány. Když jsem přišla na pohovor, byl to malý útulný hotýlek asi s deseti stoly a malou zastřešenou terasou. Majitel hotelu, se kterým jsem měla pohovor, se mě zeptal, proč tak mladá hledám práci a proč nejsem ve

škole. Já mu řekla pravdu, že jsem byla donucená vlastní mámou studovat školu, kterou jsem nikdy studovat nechtěla. Řekla jsem mu, že jsem vždy chtěla být servírkou nebo barmankou, a že mám i zkušenosti se zpěvem, ale nikdy jsem to nechtěla studovat. Majitel hotelu byl rád za moji upřímnost a řekl mi, že zařídí, abych mohla hotelovou školu v Českých Budějovicích studovat dálkově. Tuto školu mi byl ochotný platit, ale já si to u něj musela odpracovat. Přijmula jsem, byla to pro mě neskutečná nabídka, kdy jsem věděla, že na mně úřady ani máma nemůžou. Věděla jsem, že mám zajištěné bydlení, budu ve škole a mám stálou práci.

V říjnu 1994 jsem nastoupila v Hotelu u Solné brány, byla jsem vedena jako brigádník a student. Nedostávala jsem žádná dýška. Ta šla na splácení mého školného. V práci jsem musela být v sedm ráno, končila jsem v jedenáct večer, a to od pondělí do pátku, a víkendy jsem měla volné. Opět jsem zvládla rozdílové zkoušky a nastoupila on-line na soukromou hotelovou školu. O víkendech, přes den, jsem se hlavně učila. V práci se se mnou střídaly dvě směny, které dělaly krátký a dlouhý týden. Zde jsem se seznámila s Prokopem, který byl vedoucí jedné směny. Byl to strašně vysoký milý kluk. Nosil brýle a byl na mně neskutečně hodný. Jako servírku mě toho on naučil nejvíc. Prokop se zpět do Českých Budějovic vrátil z Prahy, kde pracoval na velikém hotelu jen pár měsíců přede mnou. Na hotelu jsem nepracovala jen jako servírka, ale musela jsem projít celou kuchyní, kde jsem strávila několik měsíců. Učila jsem se vařit, dělala pomocné práce v kuchyni jako loupání hromady cibule, brambor,

přípravu salátů a jednoduše mě šéfkuchař učil všemu od píky. Také jsem musela uklízet pokoje na hotelu. Převlékat postele, uklízet koupelny, vysávat pokoje i hotelové chodby. Prát veškeré špinavé prádlo, poté ho mandlovat a poskládat zpět do skladu. Musela jsem být v hotelu jako první, protože jsem obsluhovala snídaně, které jsme připravili a prostřeli na druhý den vždy noc po ukončení směny. V práci jsem dostala extra volno vždy, když byly prázdniny ve škole, ať to byly vánoční, jarní, nebo ty letní. Majitele hotelu jsem často nevidala, většinou se objevil dopoledne mezi snídaněmi a obědy. Jednou seděl v restauraci na večeři s nějakými jeho hosty a já ten stůl obsluhovala. Majitel byl pedant nejen na mně, ale i na ostatní zaměstnance. Pro celý stůl po večeři objednal tři kávy a tři Mattonky. Prokop mi za barem vše připravil na tácek a já to nesla ke stolu. Když jsem před každého dala správně zprava kávu a Mattonku se skleničkou, tak mě majitel zastavil a řekl: „Podívej se na ten stůl a oprav, co jsi udělala špatně.“ Očima jsem přejela celý stůl a nic mě nenapadlo. Ouška od kávy byla na pravé straně od hostů, lžičky pod oušky, led v extra skleničce uprostřed stolu, skleničky vedle lahví s Mattonkou. Nic jsem neviděla. Já jen řekla, omlouvám se, ale opravdu nevím, co jsem udělala špatně a majitel řekl: „Vše je správně, až na jeden velice důležitý detail. Etikety Mattonek musí vždy být naproti hostovi, který musí vidět co pije, protože my prodáváme a reklama je důležitá.“ Je fakt, že od té doby jsem si na něj vzpomněla vždy, když jsem servírovala cokoli s etiketou.

V lednu 1995 se mi narodil můj nevlastní bratr Dominik a už od narození byl vizuální kopie mého otce a v prosinci na Silvestra ten samý rok se narodila tetě Dáše a strejdovi Tiborovi dcera Eliška. Já už byla šestnáctiletá holka a Elišku jsem moc nevidala.

Prokop po nějakém čase odešel z hotelu a začal se živit jako taxikář. Já jsem v prvním roce na střední škole zvládla udělat zkoušky za dva roky, takže jsem ukončila třeták. V době prázdnin jsem jezdila pracovat, a hlavně si přivydělávat na různé hotely, ať už to byly Pustevny nebo Krkonoše. Když jsem pracovala v Krkonoších, tak se mi ozvala moje máma, která brečela, protože ji prý Martin opět zbil. Přijela za mnou a strávila se mnou v Janských lázních asi týden. Hodně jsme si povídaly a já jí řekla, že jsem často viděla, jak Martina k hádkám a bitkám vyprovokovala. Samozřejmě se jí to nelíbilo. Řekla jsem jí, že i když v žádném případě neschvaluji bití žen, a to už z jakéhokoliv důvodu, dala jsem jí tím najevo, že za Martinem stojím a že to byl on, který mě dlouhou dobu chránil před ní a její agresí vůči mně. Jen pár dní před tím, než za mnou máma přijela, jsem dostala pracovní nabídku na Sněžku na Luční boudu. Od majitele jsem si vzala vizitku a vysvětlila mu, že mě čeká příští rok maturita. Protože mámě a Martinovi už nechtěli prodloužit smlouvu na penzionu, ať už to bylo z jakéhokoliv důvodu, tak jsem zašla do telefonní budky na ulici a vytočila telefonní číslo na Luční boudu. Majiteli jsem vysvětlila celou situaci a poprosila ho o jakékoliv místo pro moji mámu. On mi vyhověl a mámu zaměstnal jako recepční. Máma slíbila, že ukončí vztah s Martinem, protože jim to očividně neklapalo. Slíbila mi, že to

udělá, protože v té době, když jsem ji viděla, tak měla modrý obličej, a i když jsem to nedala moc najevo, tak mě to bolelo jako dceru, vidět vlastní mámu takhle zřízenou. Máma hned další týden odjela na Sněžku, kde měla zajištěné ubytování přímo na hotelu. Já po skončení prázdnin odjela zpět do Českých Budějovic. Zpět do práce a připravit se na maturitu. Těšila jsem se také na Prokopa, se kterým jsem byla stále v kontaktu. Když jsem se vrátila do Českých Budějovic, tak jsem s ním byla připravená začít opravdový vztah. Začali jsme spolu chodit, ale intimní poměr jsem stále nechtěla. A on mě nenutil. Měli jsme hezký čas. Výlety, večere, jeho taxíkem jsme jezdili všude možné. Měl naleštěného Mercedesa, ve kterém by se dalo jít z podlahy. Jednou jsme takhle, ještě i s našimi přáteli, jeli na výlet do Prahy. Prokop slavil narozeniny a já jsem se rozhodla, že mu k nim koupím úplně jeho první mobilní telefon, pro který jsme jeli do Vinohradského pavilonu. V té době to byly úplně první mobilní telefony a všichni jsme na to koukali jako na zjevení. Prokop nás vzal na kafičko do hotelu Prezident, kde v minulosti pracoval a samozřejmě chtěl zamachrovat s mobilem. Tak poslal přítelkyni našeho kamaráda, které dal sto korun, do telefonní budky, aby mu zavolala na jeho mobil. Byla to obrovská sranda. Ona se asi po třech minutách vrátila a řekla Prokopovi, že automat jí sežral celou stovku a že to vůbec nezvonilo, pouze se prý ozývalo, že volaný účastník je nedostupný.

Prokop vzal telefon do ruky a začal ho zkoumat proč nezvonil a zjistil, že ho vlastně vůbec nezapnul. Všichni jsme se tím bavili ještě celou cestu zpět do Českých Budějovic.

Já jsem stále chodila do práce a do školy a odmaturovala v květnu 1996 ještě před mými 17. narozeninami.

Jednoho večera mi zavolala máma, která mi řekla několik novinek. První z nich byla, že má na starosti celou recepci a že tam na Luční boudě sehnala práci i Martinovi. Oni si prý vše vyříkali, chtějí být spolu a já jsem se nějak k tomu radši nevyjádřila. Martin na Luční boudě začal pracovat jako číšník a myslím, že měl na starosti i část údržby. Druhá novinka, kterou mi máma řekla, byla ta, že mě přihlásila na krajské kolo severních Čech na Miss České republiky. Já byla zděšená, s mámou jsem se pohádala, a řekla jí, ať na to zapomene a ona mi řekla, že už podepsala jako zákonný zástupce smlouvu a že musím do Teplic. Soutěže jsem se musela zúčastnit, protože neúčast by byla pod finanční pokutou. Znechucená jsem tedy odjela, kde jsem se snažila vše kazit. Schválně jsem pokazila volnou disciplínu a dělala vše pro to, abych nepostoupila do finále mezi prvními dvěma finalistkami, anebo jednou náhradnicí. Bože drž se, já postoupila. Když vyhlásili výsledky, tak jsem myslela, že se skácím. Přečetla jsem si smlouvu, kterou podepsala máma a odejít ze soutěže umožnil pouze závažný zdravotní stav. Byla jsem v koncích, nechtěla jsem být žádné ramínko na mole. V té době mě nenapadlo nic chytřejšího než si zlámat ruce, nohy anebo něco jiného. Moje spiklenectví se mi zrodilo v hlavě jeden večer, který jsem trávila s Prokopem a modlila se, abych při svém prvním sexu otěhotněla. Stalo se. Prokope promiň mi to!!!! Tuhle skvělou novinku jsem oznámila s nadšením svojí matce, která mi řekla: „To snad nemyslíš vážně, takhle mě ztrapnit, ponížit.

Taková ostuda, Jsem stále tvůj zákonný zástupce a dítě si necháš vzít!“ Já odpověděla, že v žádném případě. Prokop byl překvapený a samozřejmě v šoku, ale řekl mi, že rozhodnutí je na mně a že se o mně postará, ať se rozhodnu jakkoliv. Z Miss jsem odstoupila i za tu cenu, že budu mít v osmnácti letech dítě. Když jsme to oznámili Prokopovo mamince a jejímu příteli, tak začala plakat. Jeho matka, řekla, že je to sice hodně brzy, ale že se na vnuče moc těší. Také mě upozornila, že mi nemůže moc pomáhat s hlídáním, protože stále pracuje. Nastěhovala jsem se k Prokopovi, který stále bydlel doma u mámy. Bylo to hodně šílené, protože jsme sdíleli miniaturní pokoj s jeho bratrem. Když mi začalo růst břicho, tak jsme se s Prokopem domluvili, protože jsme spali na úzké malé posteli a oba jsme měli strach, že bychom mohli ublížit miminku, že odjedu do bytu mojí mamky v Mostě a zůstanu tam až do té doby, než Prokop našetří a sežene pro nás byt. Mámy byt v Mostě byl prázdný, protože brácha byl v té době na vojně.

Ještě před odjezdem do Mostu jsem byla pozvaná ke gynekologovi na mimořádnou prohlídku, protože jedny z krevních testů ukázaly nějaké neuspokojivé výsledky v genetice. Lékař mi vysvětlil, že i přes to, že je to v mém věku neobvyklé, tak musím podstoupit odběr plodové vody, protože je u miminka podezření na vrozenou genetickou vadu. Jinými slovy to vypadalo, že by miminko mohlo být mentálně postižené. Ještě ten samý týden mě Prokop doprovodil na zákrok a byl se mnou v ordinaci. Nejdříve probíhal velice podrobný ultrazvuk, kde nám lékař ukazoval úplně všechny končetiny

miminka, srdce i hlavičku. Poté přišla lékařka s jehlou, která měla asi 30 centimetrů. Já ztuhla a Prokop zbělal. Omluvil se a řekl, že u tohoto nemůže být přítomen a odešel z ordinace. Já byla oblečená v operačním kabátku, celé břicho mi vydezinfikovali a lékařka mi řekla, že se nesmím pohnout, že je to velice důležité, aby neublížila miminku. Řekla mi, že tento zákrok nebolí, jen ucítím tlak a prý že jehlu povede přes děložní stěnu a vše bude monitorovat ultrazvukem. Řekla mi ať zavřu oči, pokud se bojím. Stále na mně mluvila, aby odvedla moji pozornost a asi po jedné minutě řekla, že je vše hotovo. Musela jsem doma ležet v absolutním klidu dalších 24 hodin a poté mě Prokop odvezl do Mostu, kde se mnou byl asi tři dny. Výsledky plodové vody měly přijít mezi třemi až čtyřmi týdny včetně pohlaví dítěte, které jsme chtěli znát. Já se šíleně bála výsledků a nudila jsem se poté, co Prokop odjel. Nebyla jsem zvyklá nic nedělat, tak jsem zašla k tetě Janě, tátovo sestře a poprosila ji o zbytky vlny. Dostala jsem celý pytel. Trávila jsem u tety hodně času a pletla vše na miminko, hlavně, abych zabila čas. Začala jsem od státu dostávat peněžitou pomoc v mateřství, a i když to nebylo moc, tak jsem měla našetřené nějaké peníze z předešlých brigád, a věděla jsem, že to nějak zvládnou. I přes to, že mi Prokop chtěl posílat peníze, tak já je odmítla. Spíše to byly výčitky svědomí, protože moje těhotenství vůči němu nebylo úplně fér. Prokop se snažil, pracoval každý den a začal nám hledat podnájem, abych se před porodem, pokud by byly výsledky testů v pořádku, měla i s miminkem kam vrátit. Když přišly výsledky plodové vody, tak jsem byla hrozně šťastná. Vše bylo negativní a byl

to kluk. Já vůbec nevím proč, ale rozhodla jsem se, že svého prvního syna pojmenuji Marek.

V pátek před příjezdem Prokopa se odemkly dveře a můj bratr přijel ve vojenském domů na víkend. Jednou jsem za ním byla i s Prokopem v kasárna, ale to, že přijede domů, mi nedal nijak vědět a já byla mile překvapena. V neděli jsme Igora odvezli zpět do kasárna v Žatci a odjeli směr České Budějovice. Prokop sehnal byt 2+1, který byl úplně prázdný. Já si od mámy vzala alespoň svoji peřinu s polštářem, nějaké povlečení a nádobí z kuchyně. Neměli jsme moc peněz a byla jsem vděčná Prokopovo bratrovi, který, i když nelegální cestou, obstaral alespoň matraci, malou televizi, postýlku pro miminko, a dokonce i hluboký kočár. Vše bylo nové, a vše bylo z obchodů. Měla jsem najednou tolik oblečení pro miminko a většina byla značková, a to vše od jeho bratra.

Přišla nám do cesty další překážka. Gynekolog, ke kterému jsem docházela na pravidelné prohlídky, mi řekl, ať se připravím na nejhorší, a to, že pravděpodobně budu muset родit císařským řezem, protože díky gymnastice jsem měla dělohu položenou v zadní části pánve a mé děložní hrdlo bylo tak úzké, že bych porodila dítě o váze maximálně jeden a půl kila. Asi týden poté, co jsem byla na konci šestého měsíce, jsem dostala porodní kontrakce. Musela jsem do nemocnice, kde jsem byla asi týden a kontrakce se lékařům podařilo zastavit. Bylo nám oběma jasné, že pokud kontrakce přijdou znovu, tak by se je nemuselo podařit zastavit a pokud by to bylo ještě před

mými osmnáctými narozeninami, tak by to byl veliký, hlavně byrokratický problém. Termín porodu jsem měla na polovinu října, kdy už by mi bylo osmnáct let.

KAPITOLA DRUHÁ: PRVNÍ SVATBA, SYN MAREK A PRVNÍ DOTEK STRIPTÉRSKÉ TYČE

Potřebovala jsem na operaci, což císařský řez je, souhlas zákonného zástupce, a to byla moje máma. Mámě jsem tedy volala a ona mě odbyla, nebyla s ní rozumná řeč. A aby nebyly žádné problémy v budoucnu, tak jsme se s Prokopem vzali. Byla to malá rodinná svatba, kam přijel i můj táta s Renatou. Touhle svatbou jsem se zplnoletila, alespoň tedy pro úřady. S Prokopem jsme vlastně od té doby, co jsem otěhotněla, vůbec sexuálně nežili. On se o mně staral a oba jsme věděli, že náš vztah nemá žádnou budoucnost, ale žili jsme spolu pod jednou střechou. O Prokopa jsem se starala tak, že měl uklizeno, uvařeno a vypráno a on nás zajišťoval finančně.

Mé osmnácté narozeniny jsem oslavila tak, že jsme vlastně neslavili, jen jsme byli na obědě.

Jelikož jsem na termín porodu neporodila, tak jsem musela týden po termínu nastoupit do porodnice, kde mi hned druhý den začali vyvolávat porod tak, že mi do dělohy zavedli nějakou tabletu a ta měla vyvolat kontrakce, které dle doktorů měly přejít na ty porodní a následný porod. V porodnici vůbec neposlouchali ani mně a ani nečetli doporučení mého obvodního lékaře, že pravděpodobně přirozenou cestou neporodím. Sloužící gynekolog na oddělení tvrdil, že když mohu být v osmnácti letech v porodnici, tak určitě zvládnou

i přirozený porod, který je pro miminko i matku nejlepší řešení. Já jsem neprotestovala. Po týdnu, kdy mi každé ráno zavedli tabletu do dělohy a já měla obrovské bolesti, a večer mi pak dali injekci, aby kontrakce přestaly, abych si odpočinula, jsem byla opravdu vyčerpaná. Každou hodinu jsem musela dojít na ultrazvuk, kde mě 15 minut monitorovali. Pak mi sáhli do dělohy, aby zkontrolovali děložní hrdlo, jestli se otvírá a takhle stále dokolečka celý jeden týden. Na monitoru bylo vidět, jaké mám bolesti. Sestra, která vše monitorovala, tak nade mnou jen kroutila hlavou a říkala, že mám bolesti srovnatelné s porodními, ale protože jsou vyvolané tou tabletou, tak ty křivky, které se tam malovaly na papír, byly ostré. A porodní bolesti mají křivky do oblouku. Asi po čtyřech dnech těchto šíleností v porodnici mě přišel navštívit Prokop. Já klečela na posteli s hlavou zabořenou do polštáře a když jsem ho viděla, jak otevírá dveře, tak jsem ho poprosila ať odejde, že už nemám sílu na nic a nechci s nikým mluvit. Prokop se poté odvážil zvednout telefon a vše co se mnou dělají v porodnici, zavolal mojí mámě. Mně v porodnici vlastně nikdy nikdo neudělal důkladné vyšetření dělohy a pánve, aby si ověřili doporučení mého obvodního gynekologa.

30. října, aniž bych to předem věděla, za mnou přijela máma, která musela v porodnici udělat asi obrovské peklo, protože jen pár minut, co ona přišla ke mně na pokoj, přišel takový starší lékař a nechal mě odvést na ošetrovnu, kde mě on sám i přes bolesti vyšetřil. Když odešel a já se oblékala, slyšela jsem z vedlejšího pokoje, jak křičel na svůj personál. Byl to primář oddělení. Lékaři dostali vynadáno, proč mě

celý týden takhle mučili, když to nikam nepostupovalo a že jsem dávno mohla mít odrozeno dle doporučení svého gynekologa, které si nikdo neuráčil ani přečíst. Slyšela jsem, jak jim vyčetl, že musela přijet moje matka až z Krkonoš, aby se něco dělo. Dostali příkázáno, aby mi okamžitě zastavili kontrakce a připravili mě na porod na další ráno. Když mi odcházely bolesti, tak mě máma zvedla z postele a odvedla mě do sprchy, kde mi nahřívala břicho horkou sprchou. Pak jsem si lehla do postele a přišel primář i s lékaři, kteří měli celou dobu sklopené hlavy a on mluvil. Začal mi vysvětlovat, že má úplně stejný názor jako můj obvodní gynekolog a že on osobně ráno povede císařský řez. Chtěl abych rodila jen s částečným umrtvením spodní části těla, což já jsem se rozbřečela a v tu chvíli máma primáři vysvětlila, proč tak reaguji. Řekla mu, že jako malá jsem prodělala zánět mozkových blan a že nový vpich asi nezvládnou spíše z psychického důvodu a zeptala se, jestli by bylo možné uspat mě celou a on souhlasil. V šest ráno mě přišla vzbudit sestra, která mi vysvětlila, že mě musí připravit na operaci. Odvezla mě na sesternu, kde mi udělala základní předoperační vyšetření. Celou mě dole oholila břitvou, a to jsem se opravdu bála a udělala mi klystýr, který byl fakt nechutný. Dostala jsem operační košili a nandala mi stahovací podkolenky. Asi v 7:50 ráno pro mě přijel zřízenec a vezl mě výtahem k operačním sálům. Dostala jsem už nějaké léky před operací a nevím, jak dlouho jsem tam ležela, protože v utlumení si pamatuji pouze jak dovnitř a ven jezdily postele. Když jsem otevřela oči na sále, primář mě pohladil po vlasech a řekl mi, ať se ničeho nebojím, vše prý bude v pořádku a že matka s mým manželem čekají venku. Když mě vezli

asi po dvou hodinách ze sálu na JIP, tak jsem byla stále utlumená narkózou, ale pamatuji si, že tam stála máma s Prokopem a oba se rozbřečeli. Řekli mi, že máme krásného kluka a že je podobný Prokopovi. Sestra jim řekla, že teď musím odpočívat a ať přijdou další den. Jakmile jsem se pomalu začala probírat z celého toho kolotoče, tak jsem pocítila nehybnost v nohou a strašnou bolest v celé děloze. Bolela mě prsa, protože se mi utvořilo mléko, záda z opravdu nepohodlné postele a obrovská jizva, kterou jsem měla sešitou ještě klasickými stehy do křížku. Bála jsem se pohnout, aby mi nepopraskaly. Chtěla jsem vidět miminko, ale sestry, které se občas objevily, aby mi změřily tlak a vyměnily vložku mezi nohami, mi řekly, že miminko je v pořádku. Musím odpočívat a na JIP nikdo nesmí.

Druhý den ráno přišla rehabilitační sestra, která mi řekla, že mě musí postavit, vykoupat a poté už půjdu za miminkem na šestinedělí. Když mě posadila, tak jsem myslela že umírám, zamotala se mi hlava, znovu jsem spadla do postele a začala jsem zvracet vodu. Ona mě přetočila na bok abych se neudusila. Nechala mě ležet na boku a asi hodinu u mě musela sedět jiná sestra. Když se vrátila rehabilitační sestra, tak se jí podařilo, za podpory další sestry, mě postavit a v tu chvíli se mi zlomily nohy v kolenou a ona řekla, že takhle to asi nepůjde.

Posadily mě na vozík a odvezly do sprchy, kde mi sestra začala masírovat nohy. Jen je narovnávala a zase ohýbala v kolenou a já si mezitím měla břicho sprchovat teplou vodou, abych si snížila bolesti.

Řekla, že lékař zakázal dát další léky proti bolesti, protože jsem jich za dvacet čtyři hodin dostala hrozně moc.

Tahle sestra se mnou strávila dlouhou dobu ve sprše, vyprávěla mi o jejích dětech, jak strašně statečná jsem byla a že veškerá bolest přejde, až uvidím svoje miminko. Říkala mi, že císařský řez je velice složitá operace. Je náročná jak pro matku, tak i dítě, protože je to nepřírozený porod, a proto se mu lékaři většinou snaží předcházet. Říkala, že maminky po přirozeném porodu jsou schopné po dvou hodinách vstát a normálně u svého miminka fungovat. Naopak matky po císařském řezu mají obrovské bolesti několik dní a bolestmi trpí i klidně ještě šest měsíců po porodu. Vysvětlila mi, že lékař musí udělat dva řezy, nejdříve přeříznout břišní stěnu, poté dělohu a oba řezy opět zašít. Sestře se nakonec podařilo mně postavit a já udělala celé čtyři kroky.

Konečně jsem se dostala na šestinedělí, kde na pokoji byly čtyři maminky a všechny měly u sebe miminka. Já seděla na posteli, koukala z okna a čekala na okamžik, kdy konečně uvidím svého chlapečka. Prsa jsem měla plná mléka a začala být zoufalá, protože to bolelo a já si s tím neuměla poradit. Docházelo mi, jak těžké je být maminkou a jak složité je pro každou prvorodičku vypořádat se s tolika informacemi, změnou těla a tabulkami, které mi v té době přinesly dětské sestry o tom, co můžu jíst a čeho se vyvarovat. Kolikrát denně dítě kojit a kolik musí přibírat na váze, abychom mohli být propuštěni domů. Když mi dětská sestra poprvé vezla Marečka, tak

přišla i s primářem, který vedl můj porod. Já jsem při pohledu na svého syna zbledla a bylo mi hrozně zle.

Mareček byl nádherné miminko, vážil 3 100 gramů a měřil 48 centimetrů. Narodil se 31. října 1997, tedy na Halloween, a to jsem ještě nemohla tušit, co mě s tímto nádherným strašidlem v životě bude čekat. Byl úplně plešatý a koukal na mně neskutečně krásnýma pomněnkovýma očima.

Začala jsem brečet a než jsem se stačila vůbec na cokoliv zeptat, tak začal mluvit pan primář. On viděl můj zděšený výraz v obličeji, slzy v očích a řekl: „Vím, co vás asi znepokojuje, ale ta jizva, co má vaše miminko na hlavě, je pouze následek císařského řezu.“ Začal mi vysvětlovat, že v okamžiku, kdy rodička usíná pod narkózou, tak chirurgové začínají s prvním řezem břišní stěny a poté ihned s dělohou, a to z důvodu, aby krevní oběh s narkózou neuspal i miminko a oni mohli ihned po vyndání plodu zkontrolovat jeho funkce. Řekl mi, že ten můj malý neposeda se pohnul v okamžiku, kdy byl prováděn řez dělohy, a proto má sešitou hlavu. Prý zranění nebylo nějak extrémně hluboké a Mareček mimo jiné, musel po narození absolvovat šití hlavy, kdy měl na pravé straně hlavy celých sedm stehů, ale i rentgeny. Primář svůj proslov ukončil tím, že vlastně bylo štěstí, že Marečka neřízli třeba do obličeje.

Sestra mi řekla, ať si pohodlně sednu do křesla, anebo si lehnu podle toho, co mi více vyhovuje, že poprvé přiložíme miminko k prsu

a budeme se učit, jak správně kojit. Sedla jsem si tedy do křesla. Sestřička mi vysvětlila, jak správně přikládat miminko k prsu a před tím ještě Marečka zvažila. Podle toho, kolik miminko váží po nakojení, se zjistí, kolik mléka vypil. Když mi přiložila Marečka a on se okamžitě přisál, tak mi opět vytryskly slzy. Byla to taková bolest, že jsem si říkala: „Ježíši, jak se tohle může nějakým maminkám líbit.“ Nejenže to byla bolest v bradavkách, ale zároveň jsem cítila, jak jsem i přes tu obrovskou vložku celá protekla a zaneřádila krví sedací část křesla. Sestra mi řekla, že příště si pod sebe musím dát nepromokavou fólii, protože krvácet budu velice často při kojení, jelikož kojením se prý přirozeně roluje naše děloha zpět. Já nekrvácela, lítaly ze mně kusy něčeho nepopsatelného. Po mém prvním kojení byl Mareček sestrou opět zvážený. Bylo vidět, že už měl hlad a vypil dostatek mléka, protože sestra byla spokojená. Miminko mi odvezla a řekla, že ho přiveze za další tři hodiny a já ať se jdu vysprchovat a odpočívám. Před dalším kojením mi přišla na návštěvu mamka s Prokopem. Z obou to strašně táhlo a máma se pochlubila, že ji Prokop protáhl všemi bary v Českých Budějovicích a že poslední 2 dny nedělali nic jiného, než že zapíjeli Marečka. Stěžovala jsem si mámě, že kojení je strašné, že to příšerně bolí a ona mi řekla, že ji to také bolelo a ať si zkusím říct o kloboučky na bradavky, které by měly od bolesti odpomoci. Další a další kojení pro mě bylo stejné utrpení, kloboučky se nekonaly, prý si bradavky musí zvyknout a já každé kojení nedýchala bolestí a jen jsem se modlila, aby to další kojení bylo lepší. V porodnici jsme museli zůstat celých 14 dní, protože jsem byla po císařském řezu, stehy mi vyndali až jedenáctý den, byla jsem prvoroďčka a bylo mi pouze 18

let. V polovině listopadu, když jsem s Marečkem odjížděla domů, tak jsem měla bradavky celé do krve bolavé, ale už jsem úplně normálně chodila a fungovala. Svoje dítě jsem nade vše milovala, a i přes bolest kterou mi samozřejmě způsoboval, jsem byla přesvědčená, že jednou to skončí a žádná bolest už nebude. Mýlila jsem se!!!

Asi po čtrnácti dnech doma, kdy jsem zapoměla, co to vlastně spánek je. Špinavé prádlo bylo úplně všude, nevytřeno, nevyfluxováno, nádobí přetévalo ve dřezu, malý Mareček, který ustavičně brečel a já ho musela nohou houpat v kočárku při vaření, abychom s Prokopem neumřeli hlady. Uvařit, to bylo asi to jediné, co jsem za celý den stihla. Prokop radši trávil celé dny a noci v práci, protože naše miminko nedělalo nic jiného, než neustále řvalo, řvalo a řvalo. Mára brečel, když byl nakrmený, brečel, když jsem ho měla na ruce, brečel, když byl venku v kočárku na procházce. Byl zticha pouze když spal, a to maximálně hodinu až hodinu a půl na ruce. V okamžiku, kdy Mareček usnul třeba na mé posteli a já se chtěla zvednout abych udělala alespoň něco málo doma, tak začal opět řvát. Během těch 14 dnů jsem zhubla na 45 kilo a vypadala jako chodící mrtvola. Neměla jsem po ruce vůbec nikoho, kdo by mi pomohl, všichni chodili do práce. Napadlo mě alespoň zavolat dětské lékařce, která mě hned druhý den vzala na prohlídku. Už do telefonu jsem brečela, že už si nevím poradit dál a že možná je něco špatně s Marečkem. Měla jsem strach, jestli ho něco nebolí, anebo netrápí. Dětská lékařka mě už v telefonu uklidnila a řekla, že je to úplně běžné, že matky, které porodí první dítě, si neví rady a že miminko je určitě

v pořádku. Další den ráno jsem nabalila Marečka do oblečení, fusaku, deky a s kočárkem vyrazila k lékařce. Ta mi hned mezi dveřmi řekla, že první chyba, kterou dělám a ona vidí, je ta, že svoje dítě hodně oblékám a že to Marečkovi musí být nepříjemné. Vysvětlila mi, že pouze jedna vrstva oblečení navíc a fusak je pro dítě v kočárku ideální. Já si stěžovala, že Mareček vůbec nespí, maximálně hodinu a půl v kuse a že už jsem vyčerpaná. Ona mě poprosila, abych jí ukázala, jak umím kojit a abych přiložila miminko k prsu.

Když viděla, jak mám bradavky rozkousané do krve a plné nezahojených strupů, tak se mě zeptala, proč nepoužívám kloboučky. Já jsem jí ukázala, že mám tak malé bradavky, že Mareček přes ně není schopný mléko vytáhnout. Také jsem jí řekla, že posledních pár dní mléko odsávám a Marečka krmím z láhve, protože mám při kojení nesnesitelné bolesti. Lékařka zjistila, že Mareček od propuštění z porodnice zhubnul a nabídla mi, že mi předepíše umělé mléko a doporučení pro mého gynekologa, aby mi předepsal léky na zastavení laktace. Dětská doktorka mi také řekla, že je zastáncem kojení, ale že u mě musí udělat výjimku a kojení zabránit, protože to nesvědčí ani mně a ani Marečkovi.

S doporučením na zastavení laktace jsem ihned šla ke svému obvodnímu gynekologovi, ale v ordinaci už nikdo nebyl, byl totiž pátek. Cestou domů jsem zašla do lékárny, kde jsem Marečkovi koupila Sunar. Já jsem byla samozřejmě nejšťastnější na celém světě, že už nemusím kojit, ale nikdo mi neřekl, co se muže stát, když přestanu kojit. Mléko se mi samozřejmě stále tvořilo, ale nikdo nebo

nic ho nedostalo z prsou ven. Jakmile jsme došli domů, tak jsem Marečka vykoukala a připravila mu do láhve jeho první umělé mléko. Vytáhnul úplně celou láhev bez mrknutí oka. Chudák malý asi měl opravdu hlad a ihned poté usnul a světe div se, spal celých šest hodin v kuse. Nevzbudila jsem ho po třech hodinách, jak mi řekla doktorka, že to tak mám dělat, ale nechala jsem ho spát a místo toho abych si ihned lehla také a pokusila využít toho, že Mareček spinká, protože jsem si naivně myslela, že se po třech hodinách vzbudí sám, tak jsem vyprala, uklidila a uvařila večeři. Když se Mareček po třech hodinách nevzbudil a já měla vše hotové, tak jsem jen tak seděla v ložnici a čekala až se vzbudí. Měla jsem totiž strach, že když usnu, tak mě ihned probudí křičící dítě. Vůbec jsem nevěděla a ani mi to nikdo neřekl, že mám využít každého momentu, kdy dítě spí a spát s ním. Čekala jsem další tři hodiny. Noc byla úplně nejlepší. Marečka jsem znovu nakrmila okolo půlnoci a on spal až do sedmi do rána. Já se ovšem vzbudila sama od sebe už v šest ráno, kdy jsem měla takovou bolest v prsou, že jsem si nemohla lehnout ani na jeden bok svého těla. Mléko nešlo vůbec ven. Zavolala jsem tedy do nemocnice, kde mi řekli ať okamžitě přijedu, ale Prokop spal, po celém dnu a noci v práci, a Mareček také. Věděla jsem, že ani nesnesu sama kočárek ze schodů, protože jsem od bolesti prsou nemohla už ani pohnout rukama. Prokopa jsem vzbudila i s Marečkem okolo desáté ráno. Mára už zase spal po raním nakrmení a Prokopovi jsem řekla, že musím do nemocnice, načež vstal a odvezl mě.

V nemocnici mi dali léky na zastavení laktace a sloužící lékař vysvětlil, že to mléko musí okamžitě ven. Řekl mi, že mléko samo

nevytéká, začalo mi už tvrdnout a pokud se nechci zbláznit, protože tohle mléko se prý může dostat do krevního oběhu. Nejlepší tak bude abych si doma vlezla do sprchy, prsa si sprchovala horkou vodou a pak je tak dlouho masírovala, až mléko povolí. Řekl mi, že je to dost bolestivé a bolet to bude mnohem více kvůli mým krvavým bradavkám, ale jiná možnost není. Měla jsem vymačkat nebo odsát veškeré mléko a ihned poté si prsa pevně stáhnout nejlépe vlašným prostěradlem, anebo alespoň třemi plenami. Léky měly začít zabírat po 24 hodinách. Zkusila jsem odsávačku, ale začala se mi spouštět pod tlakem krev z bradavek, a tak jsem musela masírovat a mačkat manuálně. Asi po dvou hodinách se mi podařilo dostat vše ven a Prokop mi pomohl a hodně mi prsa stáhnul tak jak doporučil lékař. Pokaždé když jsem cítila, že se mi prsa plní i přes stažení, tak jsem proceduru opakovala a asi po dvou dnech se mi mléko přestalo tvořit.

Ke konci mého šestinedělí nevím, co se stalo, ale Mareček opět začal neustále plakat, bylo to k nevydržení. Dětská lékařka neshledala nic neobvyklého, protože Mára přibíral na váze, a to více než jiné děti a prý to bylo díky umělé stravě. Byl neustále nespokojený, občas usnul v kočárku, ale doma to bylo strašné. Nejspokojenější byl v autě v auto sedačce, tam dokázal spát i hodiny. Ale bohužel tento způsob spaní nebylo možné absolvovat denně a my s Prokopem jsme se začali hádat. Oba jsme byli nevyspalí, vyčerpaní a bez jakéhokoliv elánu. Prokop občas začal chodit spát domů k jeho mámě a čas trávil neustále v práci, protože já měla jediný příjem rodičovský příspěvek ve výši 3 800 korun a on byl hlavní živitel rodiny. Máma mi poradila abych

Márovi začala zahušťovat mléko odvarem z ovesných vloček, a to na chvíli zabralo.

Asi ve třech měsících jedině, co Máru udrželo v klidu, byla puštěná televize, takže jsem začala vyndávat vyztuženou část kočárku, do které jsem Máru položila. Část pod jeho hlavičkou jsem podložila knížkami a on koukal na cokoli v televizi zrovna běželo. Mára neustále vyžadoval pozornost ale tím, že jsem mu začala mléko zahušťovat odvarem z ovesných vloček, začal alespoň přes noc spát. Usínal okolo osmé večer, okolo čtvrté ráno se vzbudil na mléko znovu a spal zhruba do sedmi ráno. Od té doby i pouze jako tříměsíční miminko usnul na hodinu po obědě. Když ho přestala bavit televize, tak chtěl být na ruce. Nebylo možné ho odložit ani do kočárku, který jsem třeba při vaření nohou houpala. Vyžadoval jen ruce. V postýlce odmítal spát, a tak spal se mnou v posteli. Měl takový zvyk, že si zamotal ručičky do mých vlasů a jakmile jsem se jenom pohnula, tak byl vzhůru. Naučila jsem se spát téměř bez pohnutí, anebo jsem měnila polohy tak, že jsem přetáčela pouze mé tělo bez pohnutí hlavy.

Jeden víkend se nad námi slitovala Prokopova máma a vzala si Máru k sobě domů. Dovezli jsme ho v pátek večer. Já jsem Máru vykoupala, a babička si ho převzala. Ona byla skvělá ženská, ale už byla v důchodovém věku a samozřejmě měla ráda svůj klid a pohodlí. V sobotu dopoledne nám volala, že Mára celou noc nespál, že jsou s jejím přítelem unavení a já si musela pro Marečka přijet, protože Prokop spal po noční směně. Také jsem toho moc nenaspala, protože

jsem přes noc dodělávala doma všechny resty a myslela si, že odpočívát budu celou sobotu a neděli, než si půjdeme Marečka vyzvednout. Realita byla jiná.

Chtěla jsem zpět do práce, ale bohužel jsme v Českých Budějovicích nesehnali žádné jesličky, platit chůvu se nám nevyplatilo a vztah mezi mnou a Prokopem už nebyl vůbec manželský a mně to mrzelo. On se snažil, ale já neměla sílu na nic, vůbec na nic. Z mé strany to nebyla vůbec láska, a i přes všechny mé snahy jsem v sobě tento cit k Prokopovi bohužel nenašla. Žili jsme spolu, ale pouze jsme se střídali u Máry, aby si jeden z nás vždy alespoň chvíli odpočinul.

Když byl našemu synovi necelý rok, tak jsme se rozhodli, že společně půjdeme do Prahy, kde byla možnost zapsat Máru do jesliček od jednoho roku. Prokop se vrátil do pohostinství a začal pracovat na Kampě. Já jsem si sehnala na dva měsíce chůvu, která Máru hlídala čtyři hodiny denně a já si začala dělat kurz krupiéra a také si koupila knížku autoškoly. Kdykoliv jsem měla čas, tak jsem se alespoň trochu učila teorii. Mareček začal v jednom roce chodit na Palmovce do jeslí a já nastoupila do práce v Malešicích na hotelu jako servírka. Musela jsem městskou hromadnou dopravou dojíždět, ale pracovala jsem od osmé ráno do tří odpoledne, takže jsem bez problému mohla Máru do jeslí vodit a vyzvedávat. S Prokopem jsme se rozešli, a i přes to, že mi stále finančně pomáhal, tak jsem měla problémy občas našetřit na podnájem, protože Mareček asi po dvou měsících v jesličkách začal být stále častěji nemocný a já nemohla pracovat tolik, jak jsem potřebovala. S Prokopem jsme podepsali dohodu o rozvodu a šli jsme

každý svojí cestou i přesto, že jsme byli v neustálém kontaktu a zůstali přáteli.

Jeden večer, když Prokop přijel pohlídat Marečka, tak jsem vyrazila po hodně dlouhé době s přáteli na večeri, a pak jsme obcházeli různé kluby a kasina po celé Praze. V jednom z kasin se se mnou začal bavit jeden pán na baru a po nějaké době, kdy jsem mu řekla, že jsem po krupiérském kurzu, z něj vypadlo, že je manažerem jednoho podniku na Dolním Dvořišti. Dal mi své telefonní číslo s tím, že pokud se rozhodnu někdy vrátit na jih Čech, ať se mu ozvu.

O práci na hotelu jsem brzy přišla, protože Mára byl stále nemocný a majitel hotelu dál nemohl akceptovat moje absence. Během měsíce a půl jsem začala chodit do autoškoly až jsem se dostala na testy. Písemné testy jsem udělala až na podruhé a jízdy také, ale nakonec jsem řidičský průkaz dostala. Na Palmovce v bytě jsem probydlela další měsíc, protože mi majitele odmítli vrátit zálohu a vrátila jsem se zpět do Českých Budějovic. Moje kamarádka Jitka, která v té době byla čerstvě po porodu svojí dcery a rozešla se se svým dlouhodobým přítelem, mi poskytla dočasně ubytování i s Márou. Bohužel lékaři zjistili u Jitčiny dcery, že trpí vzácnou vadou a to Fenylketonurií. Jde o poruchu metabolismu aminokyseliny fenylalaninu. Jitka musela i s miminkem okamžitě do Prahy do nemocnice, já s Márou v jejím bytě zůstala sama a nastoupila jsem na Dolním Dvořišti do kasina jako krupiér. Manažer, kterého jsem potkala v Praze, se zapomněl zmínit, že toto kasino je spíše klubové, a

to hlavně pro klienty nočního podniku pro pány. Nevadilo mi to, ba naopak. Úplně poprvé jsem viděla holky tancovat u tyče. Byly to jak tanečnice, tak i společnice. Všechny byly příjemné, většina z nich i vzdělaná. Každá měla svůj příběh a některé z nich stále studovaly anebo už byly matky od rodin. Mně se v té práci líbilo, dostávala jsem 1 000 korun čistého denně a komise za drinky, když mi nějaký z hostů chtěl nějaký objednat. Bývalý kolega Prokopa, který se stále živil jako taxikář, mi nabídl s jeho manželkou, protože měli jen o tři měsíce starší dceru, než byl Mareček, že mi ho budou přes noc hlídat. Já si zadala domácí úkol, vydělat si na podnájem a na auto, protože mě každý večer vozil do práce a zpět, jako i některé holky, manažer.

Jeden večer jsem seděla dole v baru, pila drink a koukala na holky, jak tancují jedna po druhé na podiu u tyče. Byly strašně sexy a krásné. Na bar si ke mně přisedla jedna, v té době už asi třicetiletá, Ruska. Jmenovala se Lída. Ptala se mě na spoustu věcí, seděly jsme spolu docela dlouho. V podniku byla ze všech holek nejstarší a vyprávěla mi, že práci, kterou dělá nesnáší, ale že ji živí a díky ní podporuje svoje rodiče, a hlavně mladší sourozence kteří stále žijí v Rusku. To, co si pamatuji do dnešního dne, ta slova, která mi řekla, a musím přiznat, že jsem si na ně vzpomněla několikrát za svůj život, byla pravdivá. Řekla mi: „Pokud opravdu nemusíš, tak s touhle prací nikdy nezačíněj. Lidi, kteří budou vědět, že tuhle práci děláš, a i přes to, že budeš pouze tancovat, na tebe budou koukat přes prsty. Budou tě soudit a odsuzovat. Pokud si najdeš partnera, tak tento vztah nikdy nebude z jeho strany upřímný, každému jde jen o peníze a pokud ne,

tak to není chlap. Řekla mi, že pokud se rozhodnu tancovat, neboť jsem jí řekla, že bych chtěla jen tancovat, tak mi odpověděla, že je úplně jedno, jestli jsi tanečnice, nebo společnice, protože pro lidi mimo tento business budeš vždy už jen kurva. Řekla: „Pokud jsi připravená vydělat peníze, být nezávislá na komkoliv a obětovat svůj život svému synovi, tak já tě vše naučím.“ Lída, ne že mě učila se umět trochu pohybovat u tyče, ona mě hlavně naučila, jak s chlapy mluvit, poznat toho, kdo si chce jen povídat a neutratit žádné peníze anebo naopak, jak z chlapů umět vytáhnout nejen hotovost, ale zdevastovat jejich platební karty. Byla jsem jí vděčná za každou radu, kterou mi dala a její slova k tomu, že můj soukromý život bude narušený, jsem si nijak nebrala, nevěřila jsem jim. Já byla přesvědčená, že si vydělám na auto, byt a půjdu do normální práce.

Styděla jsem se začít pracovat jako striptérka na Dolním Dvořišti. Denně tam jezdili stejní klienti, a to většinou z Rakouska a já se cítila trapně přejít z pozice krupiéra na striptérku. V minulosti mi vadila práce manekýny, ale to bylo jiné. Já to viděla jinak. Manekýnka byla sice krásná, ale hlavně předváděla umění někoho jiného, a proto také na molu byla. Striptérka dle mých očí byla ta, která prodávala jen sama sebe, svoje tělo a svoji osobnost. V té době jsem ještě nevěděla, že se nemýlím. Navíc ten klub byl tak malý, že denně tam pracovalo pouze mezi třemi až šesti holkami a opravdu jsem viděla, že o privátní tance tam nešlo. Všichni chlapy chtěli na pokoje a vyhledávali sex. Já v té době vydělávala mezi 30 až 35 tisíci měsíčně. Stále jsem pobírala rodičovský příspěvek, protože jsem samozřejmě pracovala na černo a byla vyplácená majitelem denně v hotovosti.

Po dvou měsících v práci, jsem si koupila auto. Moje úplně první auto. Jedna slečna od nás z práce mi dala kontakt na kluka, který v té době dovážel ojetá auta ze Švýcarska, ona také jedno od něj měla. Koupila jsem si Peugeota v kabriu, a ještě k tomu TDI. Bylo to krásně tmavomodré autíčko, které dělalo neskutečný rámus. Auto jsem dostala už na českých provozních číslech a měla jsem asi 30 dní na to, abych si vyřídila české poznávací značky. Byla jsem objednaná na evidenci automobilů a pátek před tím jsem jela do práce na Dolní Dvořiště. Za Českými Budějovicemi jsem viděla mladého stopujícího kluka, který měl ceduli Linz. Já mu zastavila a řekla, že ho odvezu na české hranice, kde končím a on byl rád. Ten večer okolo sedmé, kdy ještě nebyla tma, byl směrem na České Budějovice silný provoz. Předemnou byla dlouhá pravotočivá zatáčka a já najednou před sebou viděla auto, které jelo v protisměru naproti mně a předjíždělo.

Neměla jsem kam uhnout. Auto jsem zbrzdila a v tu chvíli mě nenapadlo nic jiného než stočit volant doprava na pole. Samozřejmě jsem nabourala do jediného stromu, který na polní cestě široko daleko stál. Automobil, který mě vytlačil ze silnice pokračoval ve své jízdě dál. Zastavila se pouze auta, která jela opačným směrem a okamžitě mně i stopaře vytáhli ven z auta. Po příjezdu sanitky a policie jsme byli oba ošetřeni. Já pouze s menšími pohmožděninami, stopař měl bohužel zlomenou nohu a musel do nemocnice. I přes to, že tři nezávislí svědci dopravní nehody dosvědčili, co se stalo, tak mi policie na místě odebrala řidičský průkaz, a to pouze z podezření na ublížení na zdraví. Policie nezjistila z brzdné dráhy překročení rychlosti, a

neměla jsem ani žádný alkohol v krvi. Zavolala jsem Radimovi, taxikáři, jehož manželka mi hlídala Marečka, a on pro mě přijel. Místo do práce jsem jela domů. Další den jsem musela na policii k podání vysvětlení a bylo mi sděleno obvinění z ublížení na zdraví z nedbalosti. Policie nebyla schopná najít automobil a řidiče který měl Rakouskou poznávací značku a nebyly tudíž žádné důkazy o tom, že jsem nehodu nezpůsobila já. Tento návrh podal stopař, kterého jsem ten večer vezla. Nevěřila jsem svým vlastním očím, když jsem jeho výpověď a obvinění četla. Bylo mi 19,5 let, přišla jsem o řidičský průkaz, hrozila mi veliká pokuta, protože jsem měla auto stále na převozních číslech, která vůbec neměla opustit okres České Budějovice a pojištění auta jinde, než v okrese České Budějovice neplatilo. A stopaře, který mě obvinil z ublížení na zdraví, za což jsem mohla dostat podmínku.

Ještě to odpoledne jsem jela s Radimem do nemocnice zjistit, v jakém stavu je stopař, ale on již v nemocnici nebyl. Byl ještě ten večer propuštěný domů se zlomenou nohou. V pondělí jsem obdržela textovou zprávu právě od stopaře, který mi napsal, že chce ode mně 50 tisíc korun a veškerá obvinění proti mně stáhne. Radim mi doporučil, abych zašla na konzultaci do právní kanceláře na náměstí v Českých Budějovicích a domluvil mi schůzku. Ten den jsem se seznámila s Danem, byl to koncipient ve velice známé právní společnosti a ten se mnou celý problém řešil. Dan si v kanceláři plnil povinnou praxi koncipienta po ukončené fakultě v Brně, aby mohl po pár letech složit advokátní zkoušky. Dan správně vytušil, že stopař

pouze využil situace a snažil se mě vydírat, aby z úrazu, který jsem mu způsobila, vytěžil co nejvíce. Dan připravil dohodu o mimosoudním vyrovnání a stopaře si pozval do své kanceláře. Já této schůzce nebyla přítomna. Svoji chybu jsem přiznala a Dan nabídnul stopaři odškodné 25 tisíc korun v hotovosti, pokud podepíše dohodu a stáhne veškerá obvinění. Stopař nejdříve řekl, že si vše nechá projít hlavou a zhruba po hodině se vrátil do kanceláře a dohodu podepsal. Dan mu předal obálku s hotovostí.

Asi po čtrnácti dnech mi přišlo předvolání na policii a Dan tam šel se mnou. Předložil jim dohodu, kterou jsem se stopařem podepsala a policie nám sdělila, že stopař obvinění nestáhnul. Ale nebylo to pro ně už nijak důležité, protože se policii podařilo vypátrat řidiče, který autonehodu způsobil a je v šetření v Linci v Rakousku. Policie mi vrátila řidičský průkaz a Danem mi bylo vysvětleno, že mohu žádat veškerou náhradu škody po viníkovi nehody, ale musím to udělat přes rakouské úřady. Byla jsem šťastná, že jsem ze všeho venku.

Samozřejmě mi bylo líto, že je moje auto na odpis, zbytečně jsem zaplatila 25 tisíc stopaři, ale v té době jsem jednala tak, jak mi moje svědomí našeptávalo. Stopař se živil na rakouských hranicích jako barman a brala jsem to alespoň jako kompenzaci za jeho nemožnost chodit do práce. Vše jsem celá šťastná hodila za hlavu. Můj sešrotovaný automobil se mi podařilo rozprodat alespoň na náhradní díly a já opět dojížděla do práce s manažerem.

Konečně se mi také podařilo najít podnájem a s Marečkem jsme začali bydlet na sídlišti v bytě 2KK, kde jsme měli v dosahu úplně všechno. Začala jsem se pravidelně scházet s Danem. Byl chytrý, vzdělaný, hodně mi vyprávěl o svých případech a také o tom, že má sen stát se jednou soudcem. Začali jsme spolu chodit a Prokop, který se také vrátil zpět do Českých Budějovic, měl radost, že jsme si oba našli partnery a zůstali přáteli. Za Márou chodil pravidelně a vozil ho na návštěvy k babičce, kam jsem i já občas zavítala. Od Prokopa jsem si přestala brát peníze, přišlo mi to vůči němu nefér. Měli jsme takovou dohodu, že pokud budu v nouzi, tak se mohu vždy ozvat. Ale já byla finančně nezávislá, a tak mi to vyhovovalo. O kariéře striptérky jsem přestala uvažovat.

S Danem jsme spolu byli při každé možné chvíli. Chodili jsme spolu i Marečkem pravidelně na obědy, když měl v práci pauzu. Jezdil za mnou každé odpoledne a trávil s námi čas buď doma nebo v parku, než jsem odjela do práce. Párkrát se nabídnul, že zůstane s Márou u mě doma a pohlídá ho a já jela do práce jeho autem. Kdykoliv jsem měla volno v práci, tak u mě spal. Nikdy mi nepřišlo divné, že mě nepozval k němu domů, protože jsem většinou měla Máru a on stále bydlel v domě svých rodičů. Bylo mi 19 let, když jsem zjistila, že jsem těhotná. S Danem jsme se chránili, a to vždy, ale jeden večer nám prasknul kondom, a to byla asi ta osudná noc. Já jsem z těhotenství nebyla nadšená. Neuměla jsem si představit, že když už jsem se konečně dostala z toho nejhoršího po porodu, tak do toho musím jít znovu. Začala jsem pracovat každý večer, abych mohla závěr

těhotenství a po porodu zůstat doma s miminkem co nejdéle. Dan mi nosil každý večer čerstvé květiny, čokolády a jiné dárky. Byl to moc hezký vztah, akorát mi začalo vrtat hlavou, proč mě odmítá představit svým rodičům i přes to, že jsem znala všechny jeho přátele, kolegy z práce a hlavně, byla jsem těhotná.

Byla jsem na začátku šestého měsíce, když mi večer zavolal můj manažer, že je nemocný a abych si zajistila odvoz do práce sama. Radim se nabídnul, že mě ten večer odveze, protože Dan měl v plánu jet za rodiči na jejich chatu, kde jim chtěl sdělit, že čekáme rodinu. Dan jel svým autem. Chtěl mít jistotu. Kdyby měli nějaký problém s tím, že jsem svobodná matka a pohádali se, jelikož jeho rodiče prý byli velice konzervativní a otec měl nějaké vysoké postavení ve městě, že bude mít možnost vrátit se pohodlně zpět do Budějovic. Danovo vysvětlení mi nepřišlo nijak divné, protože Prokopova mamka v té době pracovala u Danovi matky ve firmě, kde si přivydělávala jako uklízečka, a ona sama mi vyprávěla, že je to velice snobská rodina.

Radim mi pouze řekl, že mě musí odvést o hodinu dříve, protože se musel kvůli objednané jízdě taxíkem vrátit včas do Českých Budějovic. Když jsme byli asi v polovině cesty, tak mi Radim řekl: „Ty hele není támhle před námi Danovo auto??“ A já mu odpověděla: „Ne to nebude, protože on odjel na chatu už ráno a psal mi, že už tam dorazil kolem oběda.“ Radimovi to nedalo a předjel dvě auta která nás dělila od údajného Danova Favorita. Byl to Dan. Já jen koukala, když Radim Danovo auto problíkával až Dan zastavil a my za ním. Dan z auta vystoupil a šel směrem k nám. Já i Radim jsme vystoupili také

a já zahlédla u Dana v autě holku, která měla na černo obarvené krátké vlasy. Zeptala jsem se ho, co tady dělá a kdo to v tom autě je. On se na mně podíval a řekl, že to je holka, se kterou žije už rok a půl a že je sráč, protože to ani mně a ani jí nedokázal říct. Že to vlastně táhnul s námi oběma více jak rok a že je rád, že to prasklo, protože už byl z neustálého lhaní všem okolo unavený. Já nechápala, jak to dělal, protože celý rok byl v kanceláři nebo se mnou. Jediné, co připadalo v úvahu byly noci, kdy já byla v práci, on nebyl s mým Marečkem a hlídala Eva. Nebyla jsem schopná říct ani slovo, jen jsem koukala a Radim také. V tom vystoupila z auta Danova přítelkyně a přišla k nám. Pouze se zeptala, jestli se něco děje a při tom koukala na mé břicho, které už samozřejmě bylo vidět. Dan jí řekl, že jí i rodičům chtěl říct vše tento víkend a dítě které nosím je jeho. Ona zareagovala tak, že začala hystericky křičet, urážet sprostě mně i Dana, a pak se otočila a začala utíkat směrem do pole, kde si sedla, začala se tam válet a její hysterie se stupňovala. My jsme s Radimem jen čuměli s otevřenou pusou, protože Dan se rozběhl za ní a snažil se ji uklidnit. Radim nastartoval auto, řekl mi, jestli chci do práce a já řekla že ano. Ani nevím, jak jsem přečkala tu noc v práci. Od Dana mi přišla tu noc dlouhá zpráva, kde se mi snažil vše vysvětlit, ale kecý, že jeho přítelkyně, která s ním žila v domě jeho rodičů nemůže mít vlastní děti, a proto se takhle zhroutila mě nijak neuspokojila.

Ráno, když jsem se probudila po noci, ve které jsem vlastně ani nespala, jsem zavolala Prokopovi, a řekla mu, že se stal průser. Po jeho příjezdu jsem mu vše řekla. Ani on neměl slov, pouze se mě zeptal, co

budu dělat. Byla jsem rozhodnutá, že v práci dodělám poslední týden, protože mi přišlo nefér skončit ze dne na den a Prokopa jsem poprosila, aby se mnou objel autobazary a pomohl mi najít nějaké rozumné auto.

Zavolala jsem svojí mámě, která už asi půl roku bydlela po rozchodu s Martinem v Litvínově a pracovala u nás v Krušných horách na recepci v penzionu a vše jsem jí řekla. Zeptala jsem se, jestli u ní můžu nějaký čas bydlet s tím, že jí pomůžu s nájmem. Máma strašně nadávala, nechápala, jak je možné, že měl Dan přítelkyni po celou dobu, co chodil se mnou, co jí říkal, kam jede, když se mnou trávil několik víkendů právě na penzionu, kde máma pracovala. Nechápala, jak mohl tak dlouho zatajit takovou skutečnost. Stýkat se, volat si a posílat dárky mojí rodině a hlavně to, proč nic neřekl, když jsem otěhotněla, protože vše mohlo být jinak. Máma věděla, že bych se v takovém případě i přes svoje přesvědčení, že to není správné, rozhodla pro přerušování těhotenství a tentokrát měla pravdu. Máma souhlasila, že u ní můžu bydlet, protože stejně po noční přespávala na penzionu a domů se vracela pouze na dny, kdy měla volno.

S Prokopem jsme objeli autobazary a koupila jsem si Forda Scorpio. Bylo to veliké auto, ale ve výborném stavu a za rozumné peníze. Rozloučila jsem se v práci, ukončila pronájem a s Marečkem vyrazila za novým dobrodružstvím do Litvínova. Cesta přes celou republiku byla náročná a já jsem musela v Lounech zastavit na benzínce, protože jsem cítila že mám mokro mezi nohama. Na toaletě

jsem zjistila, že krvácím. Do Litvínova jsem to měla ještě asi 30 minut jízdy které jsem strávila na telefonu s mamkou, které jsem řekla, že jsem začala krvácet a jestli může pohlídat Máru, protože já budu muset do nemocnice. Mamka mi sdělila, že zavolá mému bráchovi a jeho přítelkyni Štěpánce, kteří jsou někde na večeri, protože Štěpánka měla další den narozeniny, ale že určitě pomůžou. Už před Litvínovem jsem cítila, jak mi pravidelně tvrdne břicho, bylo zle. U baráku jsme si s bráchou jen vyměnili auta a já odjela zpět do Mostu do nemocnice což mi trvalo asi 15 minut. Nejdříve jsem musela na centrální příjem, kde, než si mě někdo všimnul, tak už uběhla hodina. Po hodině, kdy jsem znovu zabouchala na dveře a vylezla nepříjemná sestra, jsem jí řekla, že mám pravidelné kontrakce po pěti minutách a jsem teprve ve 23. týdnu těhotenství. Ona mi pouze odpověděla, ať si počkám na papíry, které mi dala po pěti minutách a poslala mě na gynekologicko-porodnické oddělení. Celou noc jsem tam ležela na infúzích, které měly zastavit kontrakce a po celou dobu jsem byla na monitoru, který je kontroloval a já jen doufala. Nebyla jsem schopná se uklidnit a tušila jsem, že dojde k nejhoršímu, protože kontrakce neustaly ba naopak, intervaly se snižovaly. Před šestou ráno jsem porodila holčičku, která vážila 395 gramů a žila pouze čtyři minuty. Porodila jsem ji přirozenou cestou bez větších problémů. Narodila se a umřela 13. března roku 2000. Tuhle informaci mi přišla ráno sdělit moje máma s gynekologem, který byl její kamarád. Já jsem nemohla popadnout dech, nevěřila jsem ničemu, co mi řekli, nechtěla jsem tomu věřit. Máma mi řekla, že je to strašně smutné, ale že příroda je mnohem chytřejší a silnější, než si my všichni myslíme, a že to zařídila

po svém. Já ji za její slova v tu chvíli nesnášela, stále jsem tomu nevěřila. Odpoledne jsem podepsala revers a odešla jsem z nemocnice. Lékaři byli samozřejmě proti, vysvětlovali mi různá rizika a komplikace, které můžou nastat, ale já nikoho neposlouchala. Jen jsem chtěla za Marečkem a držet ho, držet ho a držet ho. Matrikářka, která byla neodbytná, mě donutila vyplnit matriční dokumenty, kde jsem musela vyplnit i jméno. Tohle bylo na všem asi to nejtěžší. Samozřejmě jsem již v hlavě měla vymyšlená jména jak pro chlapečka, tak pro holčičku, ale s takovou možností jsem nepočítala a ani mě nikdy nenapadlo, že by se něco takového mohlo někdy stát. Matrikářce jsem řekla, ať tam napíše moje jméno, protože já se v tu chvíli cítila na umření. Miminko se narodilo a zemřelo jako Edita.

Jediné, co jsem lékaři slíbila, bylo to, že přijdu za týden na kontrolní ultrazvuk a vyzvednout si svojí lékařskou zprávu s rodným listem dítěte a lékařskou zprávu o úmrtí miminka, abych si mohla na matrice vyzvednout úmrtní list. Opět jsem vyfasovala léky na zastavení laktace, které jsem ani nezačala brát, protože se mi mléko vůbec nezačalo tvořit.

Trvalo mi 14 dní, než jsem se do nemocnice vrátila. Byla jsem zamčena ve svém pokoji, nejedla jsem a jediné, co mě drželo nad vodou, byl Mareček, který se na mně lepil ještě více než v minulosti. On tento stav prožíval se mnou.

Nechtěla jsem s ním jít ani do parku, protože představa, že bych na ulici nebo v parcích viděla maminy s kočárky, mě ničila. Celou moji rodinu a kamarády, kteří o mém těhotenství věděli, jsem požádala, aby se o tom se mnou už nikdy nebavili. Nepřála jsem si nic

jiného než tuhle zkušenost, kterou jsem opravdu nepřála žádné ženě na světě, na vždy vymazat ze své paměti. Bohužel tomu tak nebylo. Je fakt, že o miminku už nikdo nemluvil, tedy alespoň ne přede mnou, ale bohužel přítelkyně mého bratra Štěpánka každý rok, 13. března, slavila a slaví své narozeniny. A mně se rána vždy znovu a znovu otevířela.

Bylo mi dvacet a půl let a poprvé jsem si nevěděla rady se svým životem.

S Marečkem jsme jeli do nemocnice na kontrolu a vyzvednout veškeré lékařské zprávy, včetně té úmrtní. Pak vyzvednout na pohřební ústav urničku s miminkem a jeli jsme společně na Fláje, kde jsme popel vysypali. Když jsme se vraceli z Flájí, tak jsem, nevím proč, jela ke garážím, kde jednu vlastnil Filip, moje první láska. Byl duben. Byla ještě zima a on tam byl. Ležel pod svým autem, které se snažil opravit. Byl tam s ním i jeho mladší brácha Michal, který si mně také pamatoval a Filipův kamarád Kulich, kterého jsem do té doby neznala. Bylo to zvláštní setkání po tolika letech. Filip na mně koukal jako na zjevení a já mu představila mého syna Marka, který se mu moc líbil a Mára se k němu samozřejmě hned měl, protože kolem něj bylo tolik náradí a věcí, které se mu v garáži líbily, že ani po dvou hodinách nechtěl odjet domů. Filipovi jsem řekla, že jsem na nějaký čas u mámy a že jsem rozvedená. On zase vyprávěl, že už pár let žije s přítelkyní a žádné děti nemají. Vyměnili jsme si telefonní čísla a s Filipem a jeho partou jsem se začala téměř denně stýkat. O mém porodu jsem mu nikdy neřekla i přes to, že jsme si začali být hodně blízcí.